

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

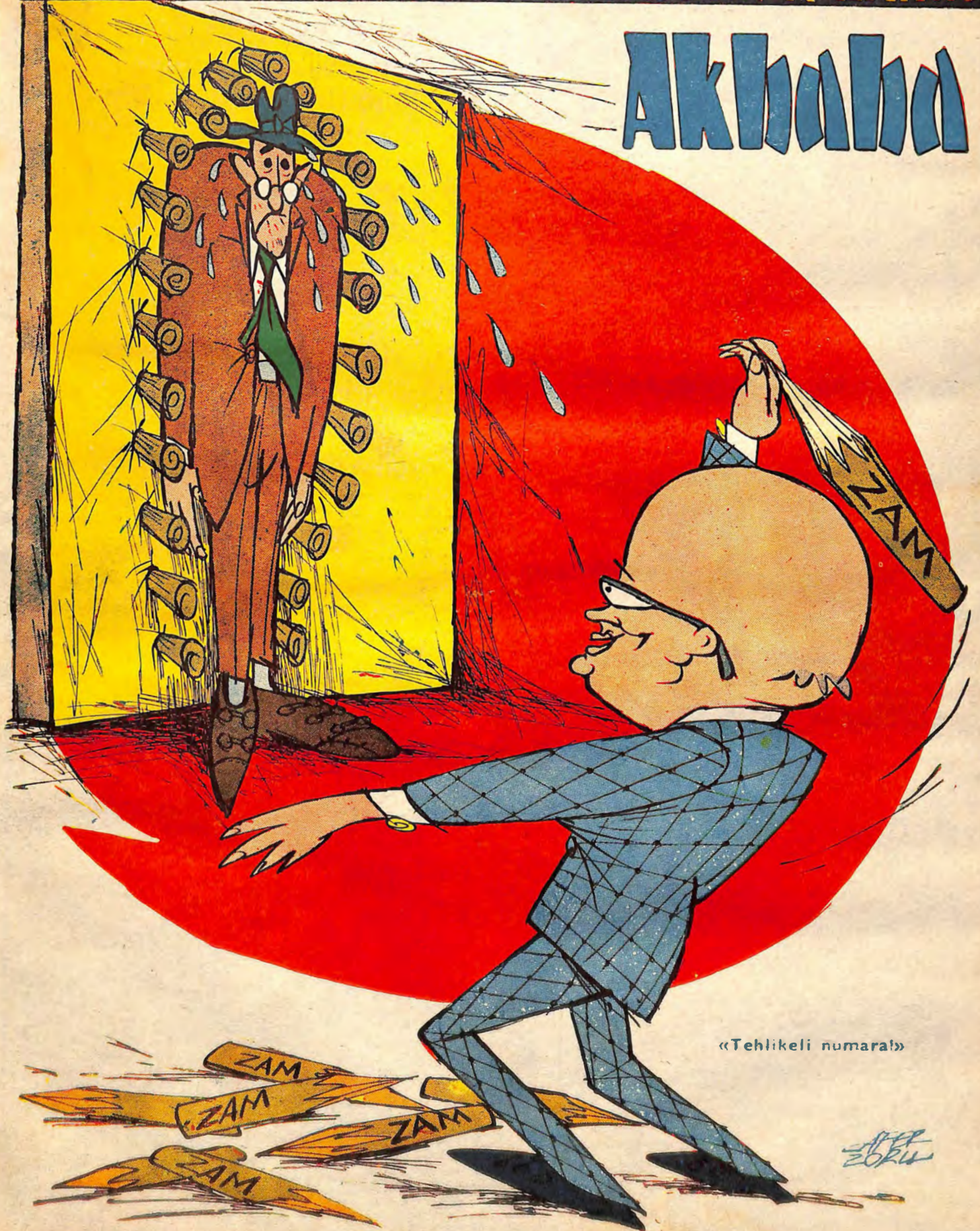
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha Loto OYNAYIN 5000 LİRAYA KADAR KAZANIN

Akhaha

«Tehlikeli numara!»

Terkibinde krem hassaları
bulunan Puro kalite
bakımından en üstün tuvalet
sabunu ve çok müessir
bir güzellik müstahzarıdır.
Puro Güzellik Metodunu
hemen deneyiniz.

Her sabah ve akşam
bol PURO köpüğü ile
cildinizi masaj yaparak
sabunlayınız

Hiç sabun izi
kalmıyacak şekilde
yüzünüzü bol su ile
yıkayınız

Yumuşak bir havlu ile
ve cildi tahriş
etmeden yüzünüzün
nemini alınız

Kısa bir müddet
içinde daha genç
göründüğünüzü,
daha cazip, daha güzel
olduğunuzu bizzat
farkedeceksiniz.

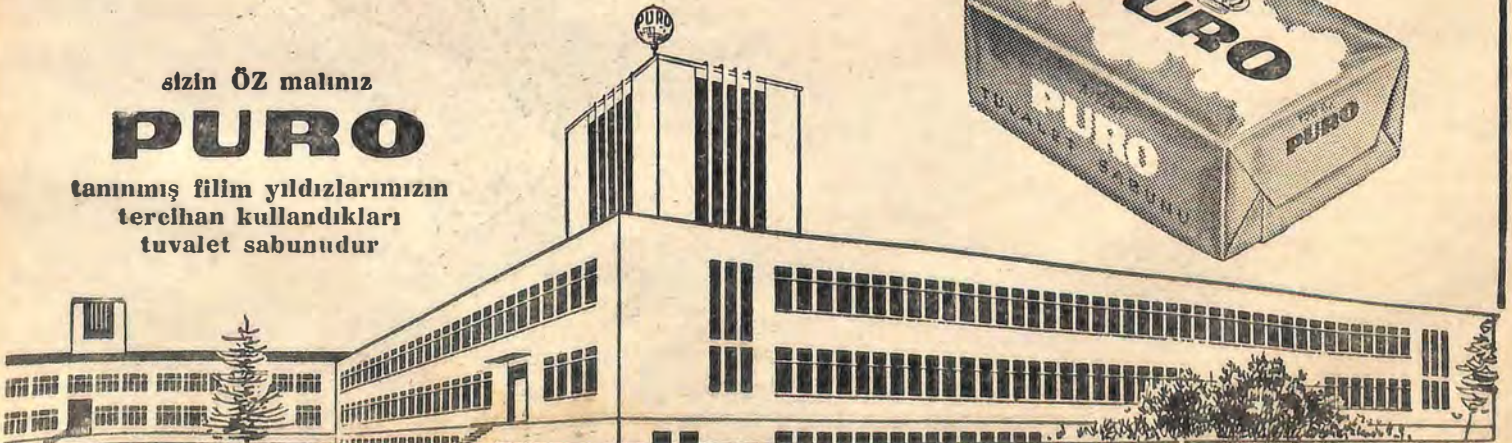
Gençlik

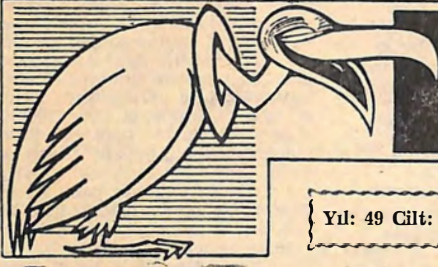
GÜZELLİK VE CAZİBENİZİ MUHAFAZA İÇİN
KREMLİ PURO KULLANINIZ

sizin ÖZ malınız

PURO

tanınmış film yıldızlarımızın
tercihan kullandıkları
tuvalet sabunudur

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 21 Sayı: 33 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 4 Ağustos 1971 * Fiyatı: 125 Krş.

KASALAR VE KARAKOLLAR

VATANDAŞ Ahmet efendi diye adlandırdığımız az varlıklı, az eğitilmiş, az pistonlu yurttaş tipimiz Devletin Babadan yeterince yardım görmeyip yarı öksüz durumda bırakılmaları yüzünden çektiği çileler üstüne çok şey yazılıp çiziliyor.

Bir de madalyonun tersi var:
Devlet Babanın durumu.

O ne yapar? Eline nereden ne kadar geçer? Nereye ne harcar? Belini doğrultmak şöyle dursun, günlük yaşantısını sürdürmek ve basit ödevlerini yerine getirmek için geriye ne kahr avucunda? Hiçbir şey kalmaz da üstelik gitgide borca mı batar? Eğer öyleyse nedendir bu?

Böyle sorular arasına aklımızdan geçse bile pek üstünde durmaz, çoğunlukla şöyle düşünüp boşveririz:

— Devletin ensesi kalındır ne de olsa! Her türlü kudret de onun elinde. Züğürt kalacak değil ya...

Oysa «her türlü kudret» derken nelerden söz ettiğimizi pek azımız inceden inceye düşünmüştür.

Öyle ülkeler vardır ki onların devletleri denilince akla gözlüklü, soluk yüzlü, nazik tavırlı bir bankacı tipi gelir daha çok. Ama bu yumuşak tavırlı Devlet Baba işini bankacı gibi bilir: kasaları tıklım tıklım dolu, bütçeleri denk, tuzu kurudur.

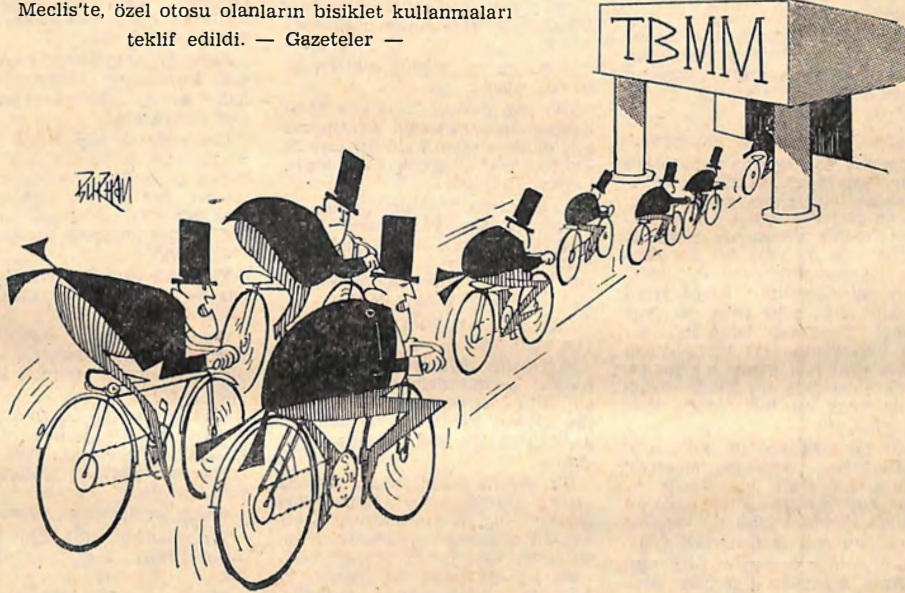
Bizdeki devletin kesesi ise, tuzu kuru ülkelerde ancak mizah konusu olabilecek durumda, genellikle işlerin yürütülüşü de ancak o kesenin elvereceği seviyededir. Bunun belirtilerini her gün, her köşede görebilirsiniz.

Örneğin, Ahmediye Karakolunun halinde...

O hali basınıyoruz kamuoyuna geçen hafta duyurdu. Bilmiyorsanız kısaca söyleyelim.

Bir buçuk yıl öncesine kadar bir vatandaşın ait özel binada kira ödeyerek görev yapmaya çalışan Ahmediye Karakolu, ev sahibinin tahliye talebi üstüne taşınmak zorunda kalmış. Ödenebilecek parayla kiralan-

Meclis'te, özel otosu olanların bisiklet kullanmaları
teklif edildi. — Gazeteler —

Yazısız

ması mümkün başka yer de yokmuş civarda. Aranmış, taranmış, sonunda kaçak bir yapının iki odası bulunmuş. «İdareten» ve sözümona muvakkaten oraya yerleştirilmiş.

Bu «idareten» süresi tam onbeş ay sürmüştü. Geçen hafta Belediye kaçak yapıyı yıktırmaya kalkınca durum «idare» bile edilemez oluvermiş. Tekrar telaşla yer aranmış Ahmediye Karakoluna. Ve sonunda yer diye neresi bulunmuş, biliyor musunuz?

Yine kaçak bir yapının iki odası! Üstelik bu kaçak yapının henüz cilektriği de yokmuş. Ama çaresizlikten oraya taşınıyor Ahmediye Karakolu.

Şimdilik ve «idareten» tabii...

Muammer Karaca'nın klâsik şaheseri «Cibali Karakolu» gıldürüşüne tıpatıp uyan bu durumu küçük bir aksilik örneği gibi görürsek temelden yanılmış oluruz. Karakollarımızın da, Devlet Babanın da yüzeydeki durumlarının gerisinde şu ana sorun yalmış ve yatmaktadır:

Devlet ile özel sektör arasındaki güç dengesi.

Ekonomik düzenimiz karma, kabul. Yani yurdumuzda devlet de ekonomik çaba gösterecek, kendi kârı için piyasaya çıkan iş adamları da. Ancak hangisi hangisinin hizmetinde olacak? Ekonominin gerçek rotasını kimler, kimlerin çıkarı uğruna çezecek? Hangi tarafın kasasının dolması hedefi ön plâna alınacak?

Ashında bütün bunların cevapları kâğıt üstünde vardır güzelce:

Düzenimizin ana ilkelerinden biri devletçiliktir. Ekonomik rotamızı devlet çizer, milletçe kalkınmamızı planlar, bunun için büyük çapta ne gerekiyorsa yapar, kendini paraca güçlendirecek bütün tedbirleri alır, kudretini sosyal adalet için kullanır, bütün bunların çerçevesi içinde ve mümkün kıldığı oranda özel kişilerin kâr için iş yapmasına da izin verir.

Gelgelelim kâğıt üstünde böyle güzelce dizili ilkeler açığöz bezirgân tipi bazı yöneticilerin elinde zaman

zaman tersine çevrilmiş; devlet, vatandaşın gözünde hiçbir şeyi doğru dürüst yapamayan beceriksiz bir kuruluş durumuna düşürülmüş, onun bütün imkânları özel kişilerin ceplerinin doldurulması için kullanılırken kendi kasası gitgide tamtakır hale getirilmiştir.

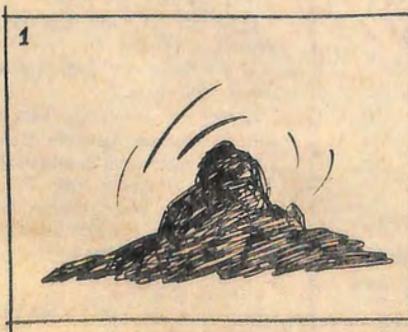
Sayın Erim'in geçenlerde «Devleti müflis durumdan kurtarmalıyız» demesine yol açan gelişme çizgisi budur işte.

Gerçekten de şu dönüm noktasında artık Türk devletini açığözlerin kurnazlık manevralarından kurtaracak, onu âşâyîş bakımından olduğu kadar para yönünden de lâayık olduğu haysiyete kavuşturacak, kalkınmamızı sağlayabilecek ölçüde güçlendirecek tedbirleri almak zorundayız.

Bu başarılmadıkça Ahmediye Karakolunun da durumu düzelmez, vatandaş Ahmet efendinin de.

«İdareten» yaşar gideriz böyle...

AKBABA

— Topraksız köylüye toprak verilecek. —

EĞER parlâmentoda alınan bazı kararların, ya da fiyatına zam yapılan madde ve malların zam gerekçeleri zamanında açıklanamadıysa, affınıza sığınırım.

Biliyorum, şimdi pek çoğunuz: — Haydi ulan şöpar, diye geçirecek içinden. Sana da ne oluyor? Bana olan oldu! İyisi mi ne siz sorun, ne ben söyleyeyim.

Ama sormadan duramazsınız ki: — Hükûmet sözcülüğüne mi atadın? — Bir bakanlık falan mı kopardın?

Allah korusun! Ne bir politikacıyla tanışmışlığım var, ne Ankara'ya gitmişliğim...

Hani, «Meclis binasını bul, Başbakanlığı sana verelim» deseler, ararken vallahi kaybolurum başkentin göbeğinde!

— Eee, ne oldun?

Madem zorluyorsunuz anlatayım:

Efendim, son aylarda uykusuzluk illetine tutuldum! Ayaktayken uykusuzluktan içim geçse, yatağa uzandım mı gözlerim faltaşı gibi açılıyor! Günümlük yaşamımla, geçimimle ilgili bile olmayan bir şey takılıyor kafama; atabilirsen at, yatabilirsen yat bakalım! Kırpıklarımı yumdum mu, neler neler gelmiyor aklıma! Tamamını, hattâ anladığımı dahi bilmediğim eski bir şarkının üç beş sözü mü; günlerce önce gazetede okuduğum bir haber başlığı mı; kemanın kaç telli olduğu sorusu mu?...

Hele bir seferinde ilkökul sıralarından kalma, «Baltalar elimizde, uzun ip belimizde, biz gideriz ormana hop ormana» diye başlayan şarkının sözleri takıldı mı kafama! Esnemek için dudaklarımı aralamam, ağzımdan o çıkıyor. Gözlerimi kapasam, aklımdan o geçiyor: «Baltalar elimizde, uzun ip belimizde, biz gideriz ormana hop ormana!»

«Hay yerin dibine batasın! Uyumak dururken ormanda işin ne a teres? Kapa gözlerini zıbar bakalım!»

Zıbaramıyorum ki... İlle gideceğiz ormana! «Ulan oğlum, odun çekmekten yorulmadın mı daha?»

Yorulduk ama, işi bırakamıyoruz.

«Haydi bakalım yemek paydosu» diyorum, olmuyor. «Kaçak odun kesmenin cezası var. Ormancılar tutarsa bacaklarını ayırır senin» diyorum, bizim kulaklar duymuyor!

Tanıdıklardan biri:

— Başka şeylerle yor zihnini, dedi. Örneğin, yattın mı, başla saymaya...

Denedik. İki milyon yüzellibin üç yüzotuzdörtte sabahı ettik.

Daha bir başkası:

— Kitap oku, dedi.

Dörtütyüzürlü sayfalık kitabı bir gecede bitirdim. Bu kez sayı saymakla, kitap okumayı salık verenler:

— Sen hastasın, diye başıma üşüş tüller.

Aldı mı beni bir korku:

— Acaba?...

— Acabası macabası yok, hemen bir doktora görün!

Hamdolsun paraya pula hasret yatan Tanrı, hiç olmazsa hastalık hallerinde meccanen muayene olalım, eşantiyon ilaçlardan yararlanalım diye sülâleye bir tanecek doktor vermiş. O da kadın hastalıkları ve doğum mütehassısı ama, olsun. Doktor, doktordur. Onun ilgilendiği yerle, benim hasta olduğum yer arasında bir metrelik mesafe var diye muayeneden kaçınacak değil a.

— Zihni yorgunluktan başka bir şeyin yok, dedi.

4

GEREKÇE

Vedat Saygel

— Peki çaresi?...
— Düşünmeyeceksin.
— Hay sağolasın. Başka?...
— Bol bol uyuyacaksın.
— O kadarını ben de biliyorum.

Peki, uyumak için ne yapacağım? Sabitleşen düşünceleri kafamdan atmak için başka şeyler düşünecekmişim.

— Yattın mı, günlük olayları geçir aklından...

Her gün değişik olaylarla karşılaşıp geçirdiğim, her gün yenilenecekmiş düşüncelerim. Belli bir şeye takılıp kalma alışkanlığından kurtulacakmış zihnim.

— Olayların nedenlerini bul, gerekçelerini ara. Baktın gene uykuya tutmuyor, sabaha da dünyanın zamanı var, biraz da ana sorunlara yor kafanı... Ülkenin konut sorunu gibi, beslenme sorunu gibi...

Bir reçete, iki kutu öğütü yanından ayrılırken:

— Yalnuuz, diye devam etti. Düşünürken karamsarlığa kapılmayacaksın. Zira karamsarlık insanın direnme gücünü yitirir. Bu da sabit ilkerlerin zihnine yerleşmesine yol açar.

Bir umutla çoluk çocuğu sofrada bırakıp vurdum kafayı. Aldım elime gazeteyi, bir yandan okuyorum, bir yandan doktorun söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum. Günlük olaylarla ilgileneneğim de, insanın umudunu kırarak şekilde yorumlamıyacağım. Yâni muhalefet yok! Zira muhalefet, yapılan işlerle, alınan kararlara karşı çıkmak demektir. Bugünkü koşullar içinde karşı çıkmak da hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine göre, kişiyi karamsarlığa itmektedir.

Gazetede ki sayfa boyu zam haberlerini başladım iyimser bir gözle incelemeye.

Bu zamları yapanlar da, uykularının kaçacağını dikkate alarak, konuyu incelerken son derece iyimser davranmışlardı şüphesiz. Örneğin ekmeğe konan yirmi kurşukluk bir zam vardı ve gerekçesi yoktu henüz. Öyleyse, «İnsafsızlık» demeden önce artışı haklı gösterecek bir gerekçe bulmalıydık.

Aklımda kalan yetkili kişilerin demecirintilerini birleştirerek başladım zammı haklı çıkaracak gerekçeyi hazırlamaya.

Ülkemizin en büyük ana sorunlarından biri de, ekmeğin israfıdır. Lokanta ve evlerden atılan artık ekmekler, her yıl dış ülkelere alım-karım zorunda kaldığımız şu kadar milyon ton buğdayın yarısını teşkil ettiğinden...

Yaparsın zammı, sıkıysa vatandaş para bulup, evine fazla ekmeğin alsın bakalım!

Demek oluyor ki, sadece ekmeğin israfını önlemek amacıyla yapılmış olan bu zammın, sevinçle karşılanmasa gerekir.

Ekmeğe yapılan zammın gerekçesi hazır ama, bizde uykuyu yok! Belki uykuyu başımdan diye esneme numaraları yaptıkça gözlerim daha çok açılıyor.

«Tekel maddelerine gelince:»

Bir vatandaş değil, ilgili kuruluşların ücretsiz savunucusuydum artık.

Sigara denen meretin kanser yaptığı açıklandıkça, tüketimin çoğalmasa demek, bir milletin kimseye çaktırmadan yavaş yavaş intihara kalkışması demektir. Bu gibi durumlarla ise, vatandaşın can ve mal güvenliğini korumakla yükümlü bulunan güçlerin derhal harekete geçmesi en doğal olaydır. Son yıllarda Tekel maddelerine sık sık yapılan zamlar, bu kurtarma çalışma-

larının bir parçasıdır. Fakat vatandaşın kazanç çokluğunun yanı sıra yapılan zamların göze çarpmayacağı kadar küçük oluşu, tüketimi bir türlü azaltmamıştır. Son zam, sigara tüketimini toptan durdurmak amacıyla yürürlüğe sokulmuştur. Kaldı ki, içki ve sigaradan elde edilecek gelir fazlasının bir kuruluşuna dokunulmayacak, bu meblağ «Tabii âfetler fonuna» yatırılacaktır. Kanser âfetinden sağlanan para, sel ve deprem âfetine yatırılacağı için, bu zam da vatandaşın güç durumunda olmamak amacıyla yapılmamıştır. Ya vatandaşın kanserden koruyacağı, ya depremden yıkılan evleri onaracağız. Bir daha esnedim, gözlerim biraz daha açıldı.

Gelelim motorlu araçların taşıma ücretlerine konan zamla, benzin fiyatlarına konan zamma:

Bilindiği gibi trafik sorunu bölgesel olmaktan çıkmış, ulusal olmuştur.

Trafikin rahatlaması, motorlu araç sayısının azalmasına bağlı; araç azalmasına, yolcu azalmasına bağlı olduğu artık herkesçe bilinen bir gerçektir. Öyleyse yapılan zamlar, vatandaşın müşkül durumunda bırakmış diye yorumlanamaz. Madem caddelerin rahatlamasını istiyoruz, önce yolcu sayısının azaltılmasını çaresini bulacağız. Bilet ücretlerine yapılan büyük zam, bu nedenle konmuştur işte. Yolcu azalması, araçların zarar etmelerine yol açacak. Zarar, pek çok arabanın seferden kalkmasını sağlayacak. Zarara rağmen aracı seferden kaldırmayanların direncini ise petrole yapılan zam kıracaktır!

Demek oluyor ki, yapılan zamların millete yönelmiş yıpratıcı etkileri yoktur. Daha düzenli bir trafik istiyorsak, motorlu araçlara rağbet etmeyip, kuvveti tabanlarımıza vereceğiz!

Yeniden esnedim, uykuya benzer bir şey yok üzerimde.

Tam, demir ile çimento zammının gerekçesini hazırlamaya başladığım sırada, bizim çoluk çocuk üşüştü başıma. Biri:

— Para ver, peynirle yumurta alacağım, diyor.

Üç yumurta, ikiyüzelli gram peynir parası uzattım.

— Elli kuruş daha vereceksin, dedi.

— Neden? Onbeş liradan almıyor musunuz peyniri?

— O düdü ayol, diye seslendi eşim. Kömüre yapılan zamdan sonra onyediyeye çıkmış.

Bir ellilik daha verip, başladım gerekçe çalışmasına. Başladım ama, gel de bitir bakalım!

— Suyumuz bitti, diye başıma dikildi eşim.

Üç lira uzattım.

— Bu ne? diye sordu.

— Su parası...

— Bir lira daha vereceksin. O iki gün önceki fiyatıydı.

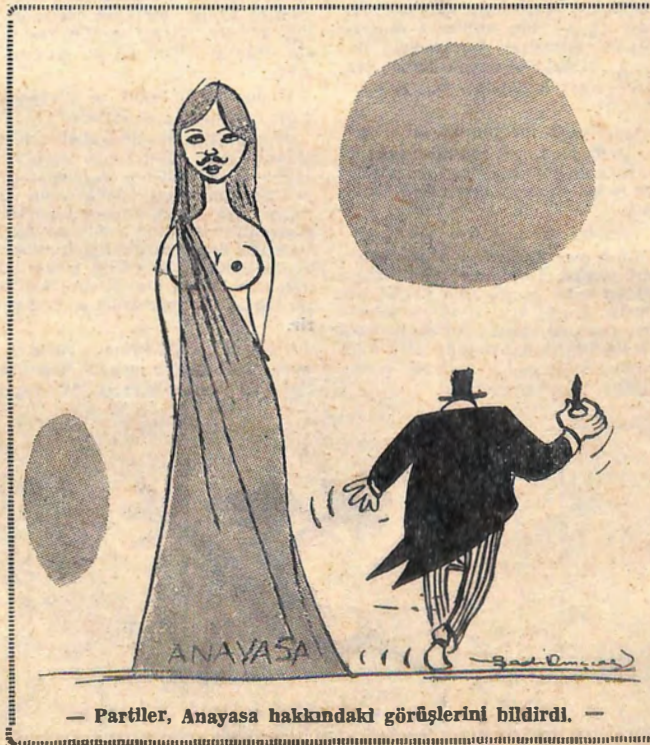
— Yahu gene mi arttı?

İçme suyunu küpe boşaltan taşıyıcı:

— Ne yapag beg, dedi. Patron işleri yeniledi ya...

Aradan üç gün geçti, hâlâ uykuya girmeyi gözüme. Alalecele demir ile çimento zammının gerekçesini hazırlamayı erteledim, tam üç gece dir sabahlara kadar günlük geçimimizdeki artışa gerekçe hazırlamaya çalışıyorum ama, haklı bir tarafını bulamıyorum ki...

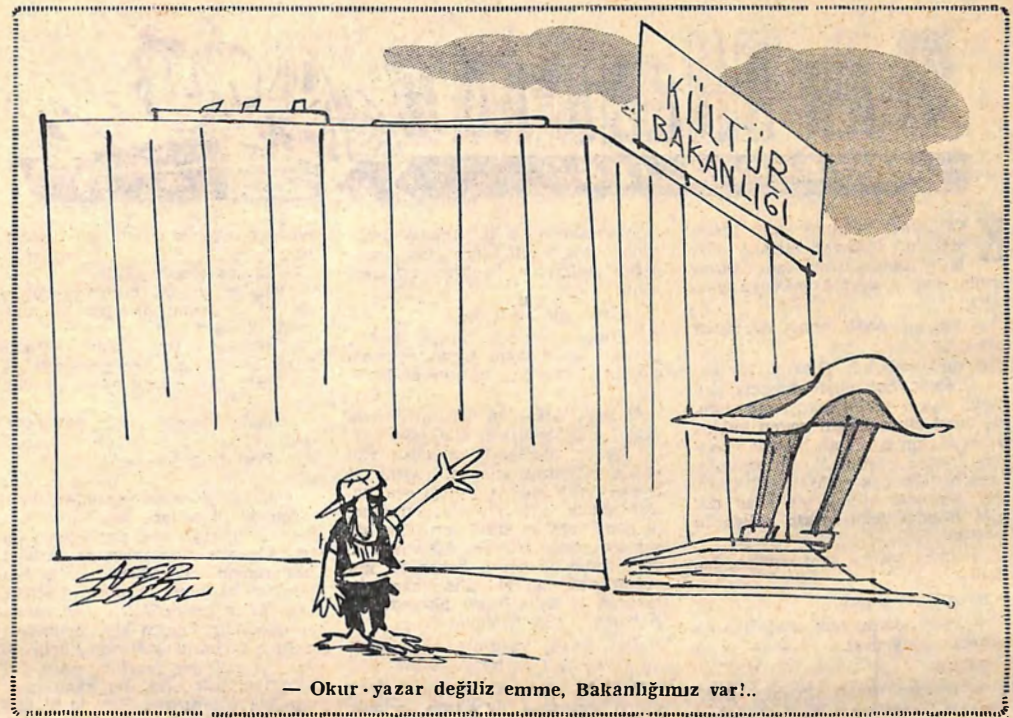
Vedat SAYGEL

— Partiler, Anayasa hakkındaki görüşlerini bildirdi. —

**ANKARA
SOKAKLARINDA**

— Ne o, geçmiş olsun yahu! Eli ni sarmışsın?...
— Telefona kaptırdım.
— Neyi?
— Parmağımı.
— Dalga geçme!... Telefon dediğin döner marangoz testeresi mi de parmağını kapıyor?...
— Kapiyor be kardeşim artık.
— Nasıl?
— Biliyorsun, telefon ücretlerine zam geldi.
— Eee?...
— Sanki sadece telefon ücretleri ne zam gelmedi de, telefon arızalarına da zam geldi. Bir çevirişte imkânı yok aradığın yeri bulamıyorsun. Parmağımı numara deliklerine sokup sokup çeviriyorsun. Çeviriyor, çeviriyor, çeviriyorsun.
— Sonunda buluyorsun...
— Nerde o bolluk birader?... Çevirip çevirip bulamayınca, bu defa Arıza'yı çeviriyorsun.
— Onu buluyorsun...
— Nerde o bolluk birader!... Bu defa Arıza'yı çevirmeye başlıyorsun. Parmağın telefonun numara deliklerinde çeviriyor, çeviriyor, çeviriyorsun. Bulamayınca vazgeçip, yine aradığın numarayı çeviriyorsun. Çeviriyor, çeviriyor, çeviriyorsun. Bir bakıyorsun, sen aradığın numarayı çevirdiğin halde, karşına Arıza çıkıyor.
— Tebrik ederim!...
— Dur birader! Tebrik filân etme.
— Neden?...
— Arızayı bulmak öyle sevinilecek bir şey değil ki.
— Niye be kardeşim?
— Başın belâya girecek.
— Kiminle?
— Arıza Servisiyle.
— Neden?

— Okur - yazar değiliz emme, Bakanlığımız var!..

— Sen, aradığın numarayı bulamadığın için, ya kendi telefonunda ya da karşıda bir arıza olduğunu söyleyeceksin. Onlar ise her iki yerde de hiçbir arıza olmadığını iddia edecekler. Hiç olmazsa, «Onbeş dakika bekleyin, tamir ederiz» diyecekler.
— Onbeş dakika içinde de tamir edecekler...
— Yok canım! Ne tamiri? Arıza Servisinin görevi telefon arızalarını gidermek değil ki.
— Allah Allah!... Ya ne?...
— Telefon abonesini tımarhaneye tıktırmaktır.
— Acayip...
— Sen onbeş dakika sonra tekrar Arıza'yı çevireceksin. Çevireceksin, bulamıyacaksın. Tekrar istediğin numarayı arayacaksın.

bulamıyacaksın. Arıza'yı arayacak bulamıyacaksın. Arıza Şefini arayacak, onu da bulamıyacaksın.
— En büyük şefi ara.
— Yahu onu Bakan arıyor da bulamıyor.
— Sen de Bakanı ara birader!
— Telefon Arızası için de Bakan aranır mı arkadaş?
— Eee...
— Tekrar çevireceksin.
— Nereyi?...
— Neresi olursa.
— Bâri o «neresi olursa» yı bul.
— Nerde o bolluk kardeşim?... İstedığın kadar çevir, hiçbir yeri bulamazsın.
— Sonra ne olur?
— Unutma ki bütün bunlar olurken, senin sağ elinin işaret parmağı telefon numaralarının delikleri için

dedir. Çevirirsin çevirirsin... Önce parmağın acımaya başlar. Sonra çember gibi bir kızarıklık peyda olur. Kırmızılık büyür. Sonra bir bakarsın, o kırmızılık olan yer su toplamış. Sen sinirle ha babam çevirmeye devam edersin. Derken, o su toplayan yer patlar. Deri açılır. Alından etin çıkar. Sen çevirmeye devam edersin. Sonunda bir bakarsın ki, parmağın cılk yara olmuş. İşte telefona el kaptırmak böyle olur.
— Allah Allah!...
— Neyse. Bırak artık şu bizim parmağı da, arkana bak.
— Ne var?
— Şu adamı tanıyor musun?... Türkiye'nin en ilerici insanıdır.
— Yok canım!... Nerden biliyorsun?...
— Ben, düdüklü tencereyi Türkiye'de ilk defa onun evinde gördüm.
— Vay canna!...
— Yalnız düdüklü tencere olsa yine iyi!...
— Başka ne vardı ki?...
— Çamaşır makinesini, buzdolabını ilk o almıştır. Türkiye'de otomo-bili de ilk o kullanmıştır.
— Allah Allah!...
— Dedim ya, adam, memleketin en ilericisidir diye... Çok ilerici. Uçağa binmiştir. Her yıl Avrupa'ya gider. Dans eder. Çok ilerici, çok...
— Desene adamı, toprak reformuna hararetle taraftar.
— Ne münasebet.
— Ee, ilerici, dedin.
— Dedikse dedik, ne olacak yâni?
— Yahu kardeşim, adam ilk defa Türkiye'de düdüklü tencereyi kullanmış, şöyle ilerici böyle ilerici diyen sen değil misin?...
— Anladık be kardeşim. Düdüklü tencere ile toprak reformunun ne ilgisi var?...
— İyi ama, adamı hani ilericiydi?...
— Yine ilerici. Ama toprak reformuna karşı.
— Nasıl oluyor bu iş anlamadım?
— Anlamıyacak ne var?... Düdüklü tencere ilericilerinin hemen hepsi, toprak reformuna karşıdır!..

«Yeni zamlara karşı vatandaşın anlayışlı olması» istendi. — Gazeteler —

— Anlayışlı ol... Bak, senin için yeni giysiler hazırlıyorum!..

Mehdi ZİT

AK HORUZ

MUZAFFER İZGÜ

KOCAMAN işliğinin yan tarafı şişkindi. Kahveye girince, şöyle iki tarafa baktı, sonra terini elinin ucuyla silerek masama yaklaştı:

— Poooof, dedi, amma da ısıcak haa...

Başımı salladım. Oturdu, bir daha pofladı. Sağ eliyle boyuna işliğinin şişkin yerini tutuyordu. Sonra, öteki eliyle işliğin ucunu kaldırdı ve kocaman bir ak horozu masanın üzerine koydu. Ak horoz, sahilinden daha çok şikâyetçiydi sıcaktan. Sımsıcak dilini, bir yılan dili gibi ağzının içine çekip salıyordu boyuna...

— Ulan amma şanssızmışın ha, dedi.

Bana diyor sandım:

— Yoo, dedim, kim söyledi sana şanssız olduğumu?

Güldü:

— Horuza diyom, horuza, dedi. Şanssız horuzmuş... Kövden yüklenmiş geldik bey. Bizim gibi kövü gıdını gasabaya horuzsuz enemez, hele ki devlet dayresinde bi iş varsa... Vallaha beyim bazan beş dene horuza gelirim, bin maşallah hepiciğini de yerli yerine yerleştiririm... Amma nedense bugünlerde bi hal olmuş memur takımına...

Gelen garsona bir gazoz söyledi. Horozu sulayabileceği bir yer sordu, garson kafasını kıvrırdı gitti. Tekrar horozun kırmızı ibiğini okşadktan sonra:

— Şanssızmışın, dedi tekrar... Beyim ilkin getdim gaymakam beyin yanına. Bilirim bu işleri, cebimde dört dene yımırta vardı, onu gaymakamın odacısının eline tutuşturduktan sonra:

— Gaymakamı göreceim, dedim.

Yımirtaların sanki parasını peşin peşin saymış gibi, taze olup olmadığını sallayarak gontürol ettikten sonra:

— Hee, gir, dedi bana.

Goltumun altında bu ak horuz, girdim gaymakam beyin odasına, çaktım bi temenna, uzattım ak horuzu:

Bi bana bakdı, bi naa bu horuza baktı, sona uzattığım dilekçeye baktı. Okudu dilekçeyi, bi türlü zile basıp çağırılmaz odacıyı, çağıra ki odacıyı, alıp götürme horuzu eve, hanım ablam vere odacının avradına, bi güzel yola, bi güzel temizliye, ağşama gaymakam beyim afiyetnen yiye... Okur dilekçeyi, bakar ak horuzun suratına, bi daha bakar dilekçeye, bi daha bakar ak horuzun suratına... Ben içimden:

«Ula aman, yoğunam beyenmedi mi gaymakam beyim?» derim.

Ben de bakarım horuza... İbik desen yerinde, tüy desen yerinde, gaş göz desen yerinde. Üsdelik gıdından belli getirdiğim horuzların tek mil en eyisi ki, na gursadı da ağzına gadar yem dolu, daş gibi... Gaymakam bey bi daha bakar dilekçeye, bi daha bakar horuza, bi daha bakar havaya... Titredi vallaha beyim bacaklarım, bunlar büyük adam, bunlar bilirler, acep ben anlamadım amma, bu horuz hasda mı? Yoo, ibik eyi, baş çaydanlık emziği gibi havada... Eee, niden basmaz zile gaymakam beyim?... Uzatdı dilekçeyi... Ben de usulcana ak horuzu bıraktım yere.

— Yoo, dedi, al horuzu, götür...

— Aman beyim ben bunu sana getirdim...

— Yoo yoo, götür kendin yi...

— Aman beyim biz yiyemek, biz

bunları sağolun sizler için besliyoruz.

— Olmaz olmaz, götür...

Allahdan o sıra horuz oturduğu yerden gerdanını gıra gıra bir ütü rütü dimesin mi?

— Bakın beyim, dedim, vallaha hasda masda deel, işde gördünüz gözüünüz, heç hasda horuz ütü rütü der mi?

— Olmadı, almadı, götür de götür, dedi...

— Pekiyi beyim bu dilekçe? dedim.

— Götür gereğini yapsınlar, dedi. İçimde bi sıkıntı, heç horuz vermeden «gereği» olur mu beyim? Bu işi ya yarım yapacaklar, ya da beni başlarından savacaklar... Geçdim tahriat kâtibinin yanına... Şükür bey derler beyim, Allah ırzı olsun eyi adamdır. Haçan ki gaymakam beyime bi horuz götürsem, onun odasının önünden geçiyor olsam, beni çıkarır, bak haaa, der, gene unuttun bizim horuzu... Ben de bi macup olur, bi sıkılırım ki, hemen hafdasına onun yanına da bi horuznan varır halini hatırlı sorarım... Eh, dedim o zaman bu ak horuza:

— Senin gısmet Şükür efendiyeymiş...

Girdim Şükür beyin odasına... O na da bi temenna, ardından uzattım, hem bunu, hem de dilekçeyi... Vallaha beyim gene bi yannışlık oldu, Şükür bey herdaim ilkin horuz elini atardı amma, bu sefer kâğıdı yakaladı. Ben:

— Beyim ilkin bunu dutun hele, dedim. O:

— Yoo, dilekçeyi uzat, dilekçeyi, dedi.

— Beyim nasıl olsa onu dutarsınız, siz ilkin bunu dutun.

— Yoo yoo, ver dilekçeyi...

Galdı horuz gene benim gucağım da... Horuz bakar, ben bakarım Şükür efendinin suratına, Şükür efendi de bakar kâğıda... Okur da okur...

— Beyim çıkırım mı hademeyi götürsün bu horuzu eve?

Cuvap verir:

— Dur hele!...

Sona kâğıdı okudu bitirdi, bi benim yüzüme, bi horuza bakmaya başladı. Horuz goltuğumun altında boynunu çıkarıp soktukça, Şükür efendi de boynunu çıkarıp sokuyor, amma ağzından bi kelâm çıkmıyor...

— Şükür bey çıkırım mı hademeyi, alsın getsin horuzu eve?...

— Yooo, dedi...

Eh artık eyice içime bi sıkıntı çöktü ki, ne sıkıntı. Bu horuz galiba hasda... Hasda amma, heç de öyle bi belirtisi felan yok ki. Hem nasıl olur, daha biraz önce ötmedi mi?

— Beyim bu horuzu sizin için...

Daha lâfımı ağzımda gıyuyor:

— Yoo yoo olmaz, götürün onu siz yiyin.

— Amman beyim biz yiyemek, biz bunları siz büyüklere için yetiştiriyoruk...

Mümkünü yok almadı horuzu, sonra dilekçeyi bana uzatarak:

— Götür tapucuya gerekeni yap-sın, dedi.

Hey Allahım deli olacam vallaha... Kövden burya dünyanın yolunu depdik, götürün mu şunu, bir de işimiz olmazsa, yandık artık... Gısdırdım gene ak horuzu goltumun altına, vardım topucunun odasına. Dediler:

— Tapucu sağlığının yanında, habar verek.

— Amman gardaşım zahmat etmemeyin, ben giderim.

— Yoo, kütükler burda, dediler.

Bekledim bi saat gadar. Beyim bu arada sana yemin belkim horuz öttü tam yirmi kere... Öyle ötüyo ki, meret yıkacak sanki hükümet gonağını... Durdan susdan bilmez ki, hayvanoglu hayvan bu. Her ötüşünde boynunu dıuyom, amma yine de boynunu elimden gurtarıp basıyor ütü rütü... Ordaki kâtibin biri de hayvanın her ötüşünde başını gıvrıp bana gızıyo:

— Ulan susdur şunu be, diyor.

Ben gene yapışıyom horuzun boyuna. Amma aradan beş dakika geçmiyor, gene bi ütü rütü ki, sankim gonağın paydos zili... İçimden de horuz öttükçe seviniyom, seviniyom çünkü hasda horuz ötmeye, başını önüne eyer, borçlu ayle reyisleri gibi düşünür ha düşünür...

Bi saat sona tapucu içeriye girince, hemen temennamı çaktım, oı tarafdan kâğıdı, bi tarafdan da horuzu uzattım... Allah Allah, bişiler var vallaha bunlarda bugün. Horuzu dutacağına, kâğıdı dutdu. Oysa ki bilirim ben tapucu Memet efendiye, ne zaman ki ona ben horuz götürmüşüm, hemen şöyle tüylerine bi üfürük çekmiş:

— Haaa, gençmiş de haaa, demiş.

Amma bu sefer yapışmış kâğıda. Ha bire okur. Biz de horuznan ha bire bakarız Memet beyin yüzüne. Ulan dedim gendi gendime, yoğunam bu horuzun suratında mı bişiler var, Memet beye göndermez tarafından çevirdim bakdım, naa işde böyle, horuz nerdeyse gülümseyecek insanın suratına...

— Beyim, dedim, size getirdim...

— Yooo, dedi gafasını kâğıtdan galdırmadan.

— Amman beyim, horuz eti deel, sanki celfin (pilic) eti, dedim.

Gene gışını oynattı Memet bey:

— Yoo yoo, dursun, dedi.

— Amman Memet bey ne hâl olur

— Bir taraftan çekimsizlik.. bir taraftan geçimsizlik.. bakalım ne olacak?..

SOSYETEMİZ!

Şu bızlm sosyetemiz kendini bir şey sanır,
Kurdunu dökmek için Avrupa'ya yollarır,
Batı, bu sosyete'yi ne bilir, ne de tanır,
Sosyetemiz Batı'da hallerinden utanır.

Az gelişmiş ülkeyiz, Batı'dan çok geriyiz;
Zavallıdır zavallı şu bizim sosyetemiz!

Kimi döviz kaçağı, kimi gümrük kaçağı;
Verilen az dövizin bu mudur alacağı:
Yaz günü kürk giyerler, şimdi gösteriş çağı.
Yaşamayı bilmezler, kimsenin yok uçağı...

Bu durumu gördükçe boş değil üzülmemiz (!)
Zavallıdır zavallı şu bizim sosyetemiz!

Sosyetedeki kimsenin yoktur yüzme havuzu,
Gâvurun havuzunda yüzdürürsün Yavuz'u,
Hilton'daki havuzmuş havuzların ucuzu,
Yalnız bizde bulunur sosyetenin uyu.

Onlar düşünüyorsun eksik diye neyiz;
Zavallıdır zavallı şu bizim sosyetemiz!

Sosyetemiz bilmem ki neyiyle böbürlenir,
Gündüz havyar kesilir, akşama havyar yenir;
Geçen yılki giysiyi moda diye giyilir,
Takılan mücevherler sohte diye bilinir.

Onları konuşmaktan yoruluyor çenemiz;
Zavallıdır zavallı şu bizim sosyetemiz!

Oğlan Mustang istiyor, kız yat ile seyahat,
Hanımın makyajına gider yüzbinler rahat,
Kaynana da yaptırdı estetik ameliyat,
Şirket bu yıl zararda, işler gidiyor berbat (!)

Vergi de vermiyorlar, defterler temiz temiz;
Zavallıdır zavallı şu bizim sosyetemiz!

Sosyetemiz ünde de Batı'dan geri kalır,
Hıyarcı allesi Kabakçı'dan kız alır,
Kazıkçılar çok içer, sabahları ayılır,
İspanakzâdeler de işkembeye bayılır.

Bay sosyete göbekli, bayan sosyete semiz;
Zavallıdır zavallı şu bizim sosyetemiz!

Sosyetedeki ne tatlı şeydir şu dedikodu;
Kim kimle karıştırdı, kimler kime güz koydu;
«Mayk dün gece Mimi'yi garsonyinde soydu;
Şu dul ne boşanmaya, ne de kocaya doydu...»

Dedikodudan başka var mı ki bir şeyimiz;
Zavallıdır zavallı şu bizim sosyetemiz!

Falanca'yı görmüşler Boğaz'da baldızıyla,
Evli erkek nişanlı sinema yıldızıyla,
Avrupa'ya giderler beraber seks hıyıyla,
Toplum okur onları karısıyla, kızıyla...

Yıldızın talihine üzüliyor ninemiz;
Zavallıdır zavallı şu bizim sosyetemiz!

Baloda iki hanım benzer tuvalet giydi,
Sabahleyin o terzi iki kez dayak yedi,
Borsada da kocalar birbirine girdi,
Kâr yüzünden ikisi sonra özürlü diledi.

Bu gibi olaylarla eksilmiyor gülmemiz;
Zavallıdır zavallı şu bizim sosyetemiz!

Sosyete sütunları neler neler yazıyor,
Bu mutlu azınlıktan haberleri basıyor,
Kimi yurtta kazanıp Avrupa'da azıyor,
Bazan da birbirinin kuyusunu kazıyor.

Bunları okuyunca artıyor çok neşemiz;
Zavallıdır zavallı şu bizim sosyetemiz!

Mukadder ÖZAKMAN

ki, ben ta kövden bunu sizin için
getirdim.

— Yoo, dedi, gafasını gıvırdı, gö-
tür gerl...

Kâğıdı uzatdı memuruna:

— Yap bunun işini, dedi... Yürü-
meğe başladı.

Duttum golundan:

— Beyim vallaha bu yılın horuzu.
— Biliyom biliyom, dedi...

Çıktı getdi...

Sanki onun çıkmasını bekliyor-
muş, horuz gene bi titütütü çekme-
sin mi? Memurun suratına bakdım,
heç gızgın deel.

— Vallaha gusura galmayın be-
yim, bilmiyor resmi dayrede oldu-
ğunu, dedim.

Memur, mekineye kâğıtlar geçir-
di, başladı yazmaya, bir taraftan
da, bi bana bakar, bi horuza. Bi
bana bakar, bi horuza... İçimden:

— Acep bu memur beye desem,
beyim buyur senin olsun, âfiyetnen
ye desem, acep yanı acep? Horuzu
vermeden gedersem işimiz sakat...
Tuttum, gendi gendime bi garar,
horuzu godum masanın üstüne:

— Beyim buyrun, sizin olsun bu...
dedim.

— Yooo, olmaz, dedi.

— Beyim, dedim, vallaha aklımdan
geçmedi deel, bunu Memet bey
alsaydı, size de hafdaya getirecek-
dim, aklınıza bişey gelmesin yanı,
buyrun âfiyetnen yişin...

Gafasını salladı:

— Olmaz, dedi...

İçimden dedim gene:

— Yok vallaha billâha bu horuzda
bişiler var. Var ki ne gaymakam be-
yim, ne tahriratçı beyim, ne tapu-
cu beyim, ne de kâtip beyim beğen-
mediler...

— Gazete kâğıdına gene zam yapıldı. —

Neyse beyim, sağolsunlar bizim
iş yaptılar. Yaptılar amma, ben bu
horuzu goynuma gatıp da gerisin
geriye köve götüremem, kövde gen-
dime güldüremem. Ordan çıktım,
gırdım ntifusçunun yanına. Sağolsun
Helmi bey eyi adamdır, bi nufus
kâğıdının benim beş doğumu idare
etmişti. Dördü de ölünce, biz
kafa kâğıdını beşinciye gadar gul-
landık. Getdim onun yanına:

— Beyim buyrun, bu horuzu size
getirdim, dedim.

Bakdı bakdı:

— Yooo, dedi, olmaz...

— Beyim niye?

— Yoo, olmaz...

Çıktım ordan vardım sağlâkçının
yanına, o da aynı şeyi söylemesin
mi:

— Yoo, olmaz!...

Vardım paytara:

— Beyim buyrun size bi horuz...
— Yoo, olmaz.

— Niden, hasda mı beyim?

— Yoo, deel, amma olmaz...

Gonakda gezmedik apı bırakma-
dım beyim, hepbiri de almadılar ho-
ruzu...

Yoğusam yeni hükûmat gasabala-
ra bi talimat mı yazdı:

«Kövlüden horuz alıp yemek ya-
sakdır» diyerekden... Vallaha şaş-
dım galdım.

O sırada garsonun getirdiği gazo-
zu bir solukta içti. Bardaktaki su-
yun yarısını da kafasına diktikten
sonra, diğer yarısını ak horozun
başından aşağıya döktü. Sonra, ce-
binden çıkardığı bozuklukları ma-
sanın üzerine bırakıp, horuzu koy-
nuna soktu ve gitti...

Muzaffer İZGÜ

Zatıdevletlerinin İBİŞ'İ

BİR MEDDAH HİKAYESİ

AZİZ NESİN

ZATİDEVLETLERİ, İbiş adlı birini konağına Haltyedibaşı olarak almıştı. O gün de İbiş'e ilk görevi vermişti.

Zatıdevletleri'nin bir oğluyla iki de kızı vardı. Küçüklüklerinde çocukların üçü de yaramaz oldukları. dan ana babaları sabahın akşama dek onlara «Yapma!», «Dokunma!», «Elleme!» diye bağırırlardı. Zatıdevletleri'nin konağına Amerikalı bir aile konuk gelmişti. Üç çocuğa hep «Yapma! Dokunma! Elleme!» diye bağırıldığından Amerikalı aile de çocukların adlarını böyle sanmışlar, oğlanı «Gel buraya Yapma!», kızlara da «Gel bana Dokunma!», «Al şu nu Elleme!» diye çağırıp seslenmeye başlamışlardı. İşte o zamandan beri çocukların adı Yapma, Dokunma, Elleme kalmıştı.

Zatıdevletleri, tohuma kaçmak üzere olan oğlu Yapma'yı evlendirmek istiyor, ama yaşamı boyunca kendisine hep «Yapma!» denilen Yapma, bitürlü evlenme işini de yapamıyordu. Babası, evlenmesi için isteleynce de:

— Babacığım, diyordu, size bitürlü ömrünüz boyunca «Yapma!» denilmiş olsaydı, evlenmeye kalkabilir miydiniz?

Ama gün geldi, Yapma da gazete de resmini gördüğü bir kıza öylesine yandı, tutuldu ki, sonunda yemeden içmeden kesilip yataklara düştü. Araştırma sonunda, gazete de resmi çıkanın, bir çiftlik sahibinin kızı olduğu öğrenildi. İşte Zatıdev-

letleri, konağına Haltyedibaşı olarak aldığı İbiş'e, daha işe başladığı ilk gün, kızın soyu-sopu, ailesinin durumu üzerine bilgi getirmesi için soruşturma görevini vermişti.

İbiş, bu göreve gideli çok olmuş, bitürlü dönmediği gibi, ondan bir haber de çıkmadığı için, Zatıdevletleri'yle sayın eşi, konakta merak içinde İbiş'in yolunu gözliyorlardı.

Zatıdevletleri:
— Hangi cehennemin dibine girdi! Nerde kaldı bu herif? diye söylenip dururken, dışarda tenekte yuvarlanmasına benzer bir gürültü duyuldu.

Zatıdevletleri'nin sayın eşi:
— İşte geldi en sonunda! dedi.
Zatıdevletleri, sayın eşine:
— Nerden anladın? diye sordu.
— Bu senin Haltyedibaşın olacak herif ne zaman bir yere gelecek olsa, kendisinden önce gürültüsü gelir. Ne olacak, sakar herif, yine bişeyleri devirip kırmıştır.

Zatıdevletleri:
— İbiş! diye seslendi.
İbiş'in dışardan sesi geldi:
— Buyruuun!
Zatıdevletleri, kızgınlıktan burundan soluyarak alay etti:
— Rica ederim efendim, siz buyruun! Bir de bana buyrun diyor yahu... İbiş!

— Efendim!
Zatıdevletleri'nin sayın eşi:
— Hay efendiler götürsün seni inşaalla, e mi... diye söylendi.
Zatıdevletleri bir daha bağırdı:

— İbiş!...
— Efendim!...
— Gelsene be!
— Geliyorum.
— Nerden geliyorsun yahu?
— Trabzandan geliyorum.
— Ne Trabzon'u be?

İbiş, bu sırada, açık kapıdan bir paket gibi pat diye salonun ortasına düştü.

Zatıdevletleri:
— Bu ne? Trabzanda ne işin var? Deli misin sen? herif? diye bağırdı. Yerden kalkıp toparlanan İbiş:
— Velinimetim, dedi, siz bana çabuk git gel, dememiş miydiniz? Ben de üst kattan buraya çabuk geleyim diye trabzandan kayarak gelirken düştüm işte.

— Hay Allah layığını versin... Pe ki, anlat, neler oldu?

— Çok şeyler oldu velinimetim.
— Anlatsana canını, ne oldu?
— Neler olmadı ki...
— Aaa, anlat oğlum, ne oldu?
— Neler oldu, neleri!...
— Bu adam çıldırtır insanı. Anlat sana a oğlum!

— Hangi birini anlatayım a efendim?...

— Başla birinden hele...
— Başlayacağım şimdi velinimetim. Siz beni o çiftlik sahibinin durumunu, soyunu, sopunu öğrenmek için göndermiştiniz ya... Uzak yol. Ben de yola çıkmadan önce bir iyice karınımı doyurayım, dedim. Girdim mutfağa. Aşçıbaşı da, ağzınıza layık, pek nefis yemekler yapmış. Yedim, yedim, yedim... Üzerine de üç tas sarmısaklı cacık...

— Uykü bastırmıştır.
— Bastırdı ya... Kızın babasının çiftliği çok uzak yerdeymiş. Git, git... O köyde konakladım, bu köyde konakladım. Bir hafta oldu, ben hâlâ yollardayım. Gelgelelim, pis hanlarda, kirli yataklarda yatmaktan ben bitlenmişim. Öyle bitlenmişim ki, hatır hatır kaşınıyorum. E-limi böyle atmıyor muyum, avucum bit doluyor. Neyse efendim, uzatmayalım, bir gece yolum bir köye düştü. Ölüme ilk çıkan evin kapısını çalıp «Tanrı konuğu geldim» dedim. Evin sahibi köylü de çok iyi yürekli bir adammış. Hemen beni evine aldı, yedirdi, içirdi. Karısı, «Buyrun yatak odanız hazır» dedi. Baktım tertemiz bir yatak. Ben bitliyim. Çamaşırlarımı çıkarıp çıplak yatayım da temiz yatağa bit geçmesin, dedim. Soyundum. Nah işte bu beyaz gömleğimi de sandalyenin arkasına astım. Bir zaman sonra bir de baktım, ne görsen iyi...

— Ne gördün?
— Sandalyenin arkasına koyduğum bu beyaz gömlek yürümüyor mu!...

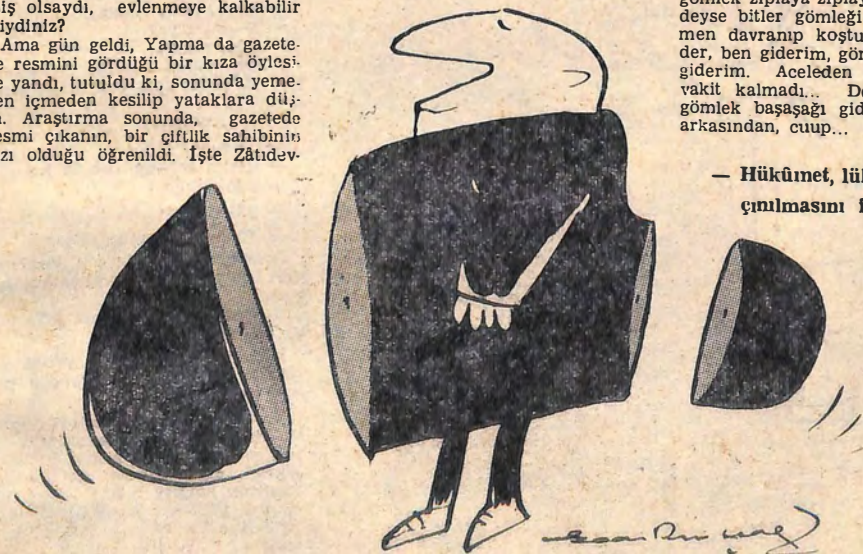
— Daha neler?...
— Vallahi... Benim gömlek bit dolu olduğundan, bitler gömleği götürüyor. Aman demeye kalmadı, ben yekini kalkana kadar baktım gömlek açık kapıdan çıkmış gidiyor. Gece-nin karanlığında benim beyaz gömlek zıplaya zıplaya gidiyor. Nerdese bitler gömleği uçuracak. Hemen davranıp koştum. Gömlek gider, ben giderim, gömlek gider, ben giderim. Aceleden don gilynmeye vakit kalmadı... Derken efendim, gömlek başaşağı gidiyor... Ben de arkasından, cuup...

— Ne gördün?
— Sandalyenin arkasına koyduğum bu beyaz gömlek yürümüyor mu!...

— Daha neler?...
— Vallahi... Benim gömlek bit dolu olduğundan, bitler gömleği götürüyor. Aman demeye kalmadı, ben yekini kalkana kadar baktım gömlek açık kapıdan çıkmış gidiyor. Gece-nin karanlığında benim beyaz gömlek zıplaya zıplaya gidiyor. Nerdese bitler gömleği uçuracak. Hemen davranıp koştum. Gömlek gider, ben giderim, gömlek gider, ben giderim. Aceleden don gilynmeye vakit kalmadı... Derken efendim, gömlek başaşağı gidiyor... Ben de arkasından, cuup...

— Nereye?
— Kuyuya... Buğday kuyusuna düşmüşüm karanlıkta... İyi ki buğday kuyusu da kafam gözüm yarıl-madı. Kuyu derin, bitürlü çıkamıyorum. Sabah ola, hayır ola... Orda sabahı ettim. Gün ağardı, horoz-lar öttü. Derken ben köylüye seslen-dim. Bir de baktım, ne görsem?...
— Ne gördün?
— Köylünün genç karısı, kuyunun başından aşağı, bana bakmıyor mu! Hemen ölümlü, ardımı, ellerimle kapayıp, «Aman baci, ben gece ayak-yolunu ararken buraya düştüm, ko-camı çağır da beni burdan çıkarsın» dedim. Kadının kocası da sabah erkenden dağa odun kesmeye gitmiş. Kadın, «Kuşağımı aşağı salayım da tut ucundan, tırman, çık yukarı» dedi. Belinden kuşağını çözüp bir ucunu kuyuya sarkıttı. Ben tuttum kuşağı ucundan, yukarı çıkmak için çekince, ne olsa iyi?...
— Ne oldu?
— Kadın da kuyuya düşmez mi!...
— Hay Allah belanı versin İbiş!
— Versin velinimetim, versin... Kadın yanıma düşünce... İkimiz de şaşırık. Biz kuyuda debelendik durduksa da, bitürlü dışarı çıkama-dık. Derken kadının kocası gelmiş... «Ayşeee!» diye ünneyip karısını ça-ğırıyor. Köylü, karısını araya araya kuyunun başına gelip de bizi orada görmez mi! Ben çıncıplağım, ka-dın dersin, kuşağını çözümsü ve de debelenmekten ter içinde kalmış... Köylü yukardan «Vaaay, ulan ben seni Tanrı konuğu diye evime ala-yım da, sen bana bunu yap hab!» di-ye davranıp da silahını bana doğ-rultmaz mı!...
— Eyvaaa!...
— Eyvah ki, nasıl bir eyvaaa... Aman arkadaş, dur... İşler bildiğin gibi değil, filân demek istedim de adamın gözünü kan bitirmiş ol-duğundan, başı tetiğe... Dan, dan, dan...
— Aman İbiş... Eee, sonra?
— Sonrası velinimetim, efendim... Dan, dan, dan, dan... Dört el ateş etti.
— Sonra diyorum sana...
— Sonrası... Bir adam dört yerin-den vurulunca ne olur?
— Ölü...
— Ben de öldüm.
— Ulan, öldün de burda işin ne?
— Köylü, tüfeği ateşleyip de dan dan dan mermileri boşaltınca... Ben de uyandım...
— Uyandın mı?
— Evet... Mutfakta yemeği yedim, yedim, üstüne de üç tas sarmısaklı cacık içtim demiştin ya... Daha konaktan çıkmadan bana ağırlık geldi. Şurda biraz kestireyim de öy-le giderim, dedim. Uyuyakalmışım...
— Bu anlattıkların hep rüya mı İbiş?
— Rüya velinimetim...
— Hani kız, hani çiftlik? Hani gi-dip kızın babasını görecektin?
— Uyuyakalmışım velinimetim...
— Tuuu, rezil İbiş... Ben de seni Haltyedibaşı olarak almıştım söz-de... Yıkıl!
— Efendim, şaka yaptım vallahi... Gittim, kızın babasını buldum. Kızı da gördüm.
— Kız nasıl?
— Tam oğlunuz Yapma'ya layık bir kız... Kız, kafeste bir kuş... Arna ne kuş? Baykuş, baykuş... Ne ağ-zında diş kalmış, ne o kıza iş kal-mış... Tam Yapma'ya uygun dünyada tek eş kalmış...

— Hükümet, lüksten ka-çılmasını istedi. —

— Oh be, lüksten kurtuldum!..

Aziz NESİN

HER HAFTA BİR Olay

mim
uykusuz

— Haydi, dünya evine bi kişi.. bi kişi!..

YEDİ

PAZARTESİ :

Kıskançlık derler

Şikâyetten usandığını ileri sürerek emekliliğini isteyen Sular İdaresi Genel Müdürü, «Bundan sonra ben de, evimdeki musluğun akmasını bekleyen bir vatandaş olacağım» demiş.

Aaa, buna düpedüz kıskançlık derler!

Biz de su beklemekten usandık ama, hiç Sular İdaresi Genel Müdürü olmaya kalkıştık mı birader?

SALI :

Değişme yok

Ünlü halk ozanı Karacaoğlu'nun 300 yıl önce «Üç derdim var, birbirinden seçilmez — Bir ayrılık, bir yoksulluk, bir ölüm» derken 300 yıl sonrasının nasıl olacağını pek merak ediyordu her halde. Söyleyelim de ruhu rahat etsin. Dert yine üç ya, ayrılıkla ölümü boşladık, yoksulluğa işsizlikle parasızlığı kattık!

ÇARŞAMBA :

Tanrı yardımcıları olsun!

Çağımız dünyasının modern yaşamına ayak uydurmak amacıyla topyekûn bir kültür ve kalkınma seferberliğine giren Uganda'da, elbise giyenlere giydikleri elbiseler yedirilmeye başlanmış.

Emri veren de, Devlet Başkanı! Peki, neden?

Sayın Başkan, kolera mikrobusunun dış ülkelerden ithal edilen giyim eşyasıyla birlikte ülkesine girdiğine inanmış da, ondan.

Şimdi Uganda'nın kolera ile savaş taktiğine mi şaşarsınız, yoksa sırtındaki elbiseyi çıkarıp yemek zorunda bırakılan insanıkların haline mi acırsınız?

Ne diyelim, yine şansı varmış halin.

Ya kolera yerine bevlileyi bir mikrop yayılsaydı memleketi?..

CUMA :

Uygundur

Hükümetçe ana maddelere yapılan zamlar yetmemiş gibi, şimdi de Belediye kolları sıvadı.

Kuru temizlemeden, hayvan kesimine; ölçü ve tartı araçlarından, ta-

Demek sayın Başkan tenasül uzuvlarını yedirecekti millete! Boşuna dememişler «Beterin beteri vardır» diye...

PERŞEMBE :

Ah şu maymunlar!

Bizde olsa, «Teknik Ârıza» der, geçerdik. Nedenini araştırmaya üşenmediğimizden zaar.

Fakat tekniğe önem veren Hollanda, henüz «ârıza» yı keşfetmemiş olduğundan, Eindhoven şehrinin karanlıkta kalmasıyla öylesine bir paniğe kapılmış ki, bildiğimiz paniklerden değil!

Aramışlar taramışlar, elektrik kesilmesinin nedenini bulmuşlar: Bir maymun!

Demek «Teknik ârıza»nın Avrupa'daki karşılığı, «Bir maymun!»

İnsan benzeri bu yaratığın en çok bulunduğu yer de, memleketimiz galiba.

Kesilen sadece elektriğimiz olsa, öpüp başımıza koyalım.

Elektrik telleri kesilir, telefon hatları kesilir, tren rayları kesilir, su kesilir, irtibat kesilir, kesilir oğlu kesilir!

Ârızaya sebep olan maymunları temizlese, tekniğimiz ârızasız çalışacak ama, hangi birini temizlersin? Sayıları bir-iki değil ki...

Erkekseniz zalim zamlar,
Çıkon bana birer birer!
Karşınızda gariban var,
Çıkon bana teker teker!

Kısbetimi giydim, çıktım;
Ben ne yıldım, ne de bıktım;
Sizler gibi çok zam yaktım,
Çıkon bana birer birer!

Erim beni bir yağladı,
Bir yağladı, pir yağladı,
Güreşleri o sağladı,
Çıkon bana teker teker!

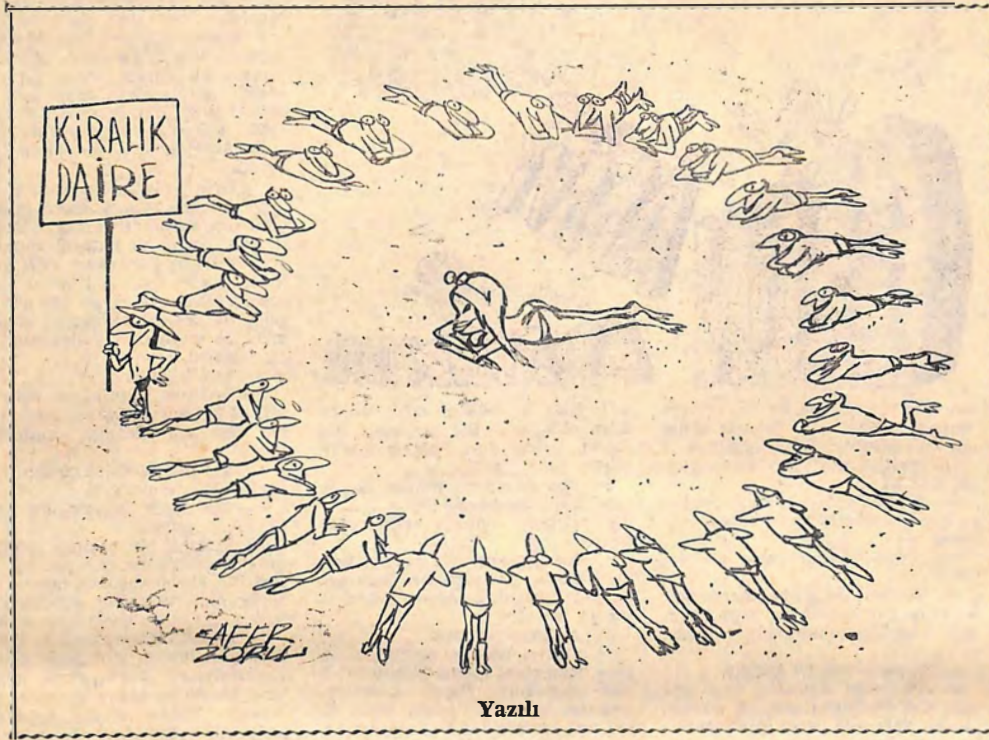
Her güreşin kuralı var,
Bire karşı biri çıkar,
Değil öyle onar onar,
Çıkon bana birer birer!

Şimdiye dek yenilmedik,
Minderden hiç çekilmedik,
Vatandaşız, biz ölmedik,
Çıkon bana teker teker!

— Çok resmî kızdır da!..

Yazılı

til günü çalışmalarına kadar tam 18 çeşit harç tesbit etmiş.

Hani şikâyet bir yana, borçla yaşayan bir halka, en yaraşan vergi sistemi de Belediyeninki: Harç!

Madem birbirini tamamlayan unsurlarız yöneteni, yönetileniyle; çaresiz Borç-Harç idare edeceğiz yine!

Sunu derim zamlar sana:
Güçlü çıktım bu meydana,
Bargelirli derler bana,
Çıkan siz de birer birer!

Hep yenerim, ben yenilmem,
Bu güreşi size vermem,
Sizden başka şey istemem,
Çıkan bana teker teker!

Her gün idman yapıyorum,
Memur oğlu bir memurum,
Çatlasan pes etmiyorum,
Çıkan bana birer birer!

Kırkpınar'ın var usulü,
Güreşiniz çok faullü,
Buna sebep Çoban Sütlü,
Çıkan bana teker teker!

Tasa etme sayın Erim,
Zamlar gelsin, Allah kerim;
Bu zamları ben yenerim,
Çıksın bana birer birer!

CUMARTESİ :

Stok

Hangi hayır sahibi akıl etmişse etmiş, kalkıp parlâmentonun en çok çocuklu üyelerinin listesini çıkartmış.

15 çocukla rekor, Mardin Milletvekili Özmen'in elinde.

İkinci, 13 çocukla Hasan Değer, üçüncü 10 çocukla Kinyas Kartal.

Oh oh, hiç değilse geleceğin kadrosu şimdiden hazır demektir.

Son yıllarda politik bir moda olmuştu zaten.

Siyaset sahnesinden çekilenlerin yerini aldığına göre eşler, oğullar, kızlar; en az elli yıllık stokumuz var.

Hani bunca dert arasında milleti, «Kimi seçeceğiz?» düşüncesinden kurtaranlardan Allah razı olsun.

Biz de katılalım

Pahalılıkla mücadele başlıyormuş. Aman ne güzel. Gazetelerin açıklamalarına bakılırsa, yüksek fiyatla mal satanlara ağır cezalar verilecektmiş.

Hay ömürlerine bereket!
Yalnız anlamadığımız bir nokta var.

Diyelim gerçekten ağır cezalar verildi yüksek fiyatla mal satanlara. Peki ne verilecek durmadan zam yapanlara?

GÜN

PAZAR :

Kurulsun bakalım

Kültür Bakanlığından sonra, bir bakanlık daha kuruluyor:

Beslenme Bakanlığı...

«Ne yapacak?» demeyiniz.

Hele atama yapılınsın da, kendine uygun bir iş bulur her halde.

Hiçbir şey bulamazsa, millete plânlı beslenme konusunda iyi bir örnek olur, «Birimiz, hepimiz; hepimiz, birimiz» sloganıyla nâm-ı hesabımıza beslenir, durur.

Ankete göre

Bir gazetenin açtığı trafik anketi. ne cevap verenlerin çoğuna göre, alınacak 12 tedbirle bu iş kökünden halledilebilirmiş.

Okumadık ya, 12 tedbir dedikleri şunlar olsa gerek:

1 — Caddelerin daha daraltılması.

2 — Tekerlekli sergilerle cadde kenarlarında ticaret yapan seyyar esnafın çoğaltılması.

3 — Kum, çimento, çakıl gibi yapı malzemelerinin, inşaat sahipleri tarafından diledikleri yere bırakılmasına hak tanınması.

4 — Bozulan araçların bozuldukları yerde bırakılması.

5 — Yeraltı geçit inşaatlarının çoğaltılması.

6 — İnşaat alanlarının yaya ve taşıtlara kapatılması.

7 — Cadde kenarındaki çöp bidonlarının ne sebeple olursa olsun kaldırılmaması.

8 — Caddeleri terminale döndüren şehirlerarası otobüs işletmelerine karışılmaması.

9 — At arabalarının seferden alıkonulmaması.

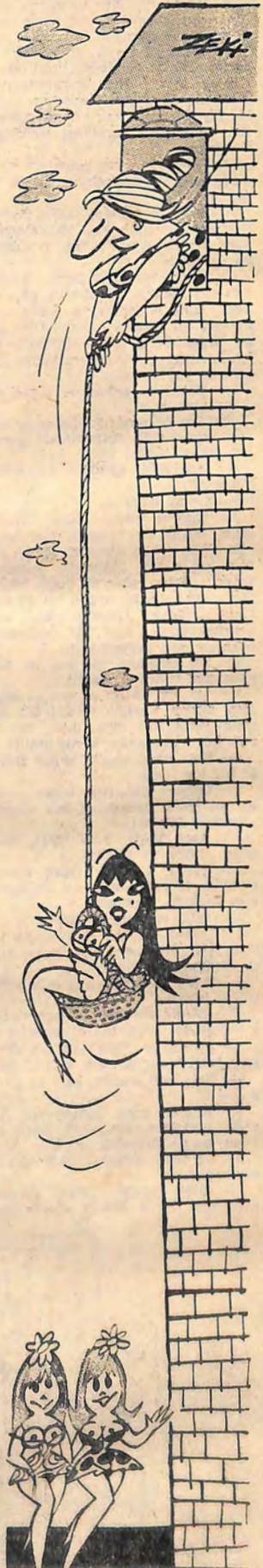
10 — Özel arabalara park etme serbestliği tanınması.

11 — Minibüslerin şehir içine alınması.

12 — Taşıt ücretlerinin bir mîli daha artırılması.

Bunlar yapılırsa ne yayaya yol kalır, ne motorlu araca; trafik sorunu dert olmaktan böyle çıkar anca!

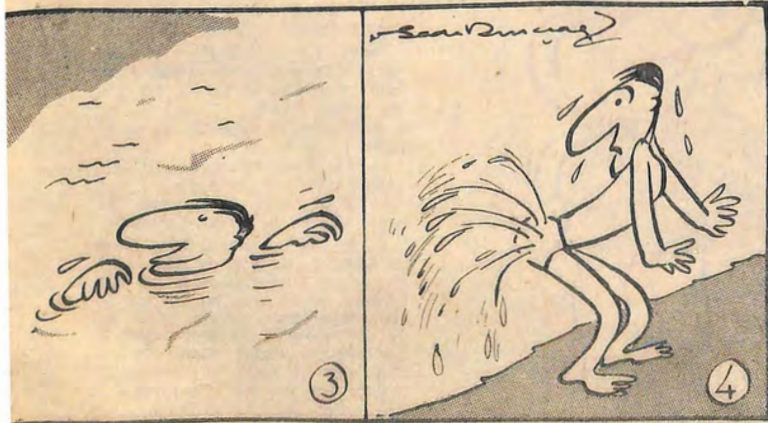
Vedat SAYGEL.

— Bak, seninli bir hizmetçi daha sepetliyor!..

ARLA
REŞ

dder
IAN

« Oğlumuz ne diyor, hanım? Ge-
ne kendi havasında mı? »

« Ağzında bir şeyler geveliyor
işte. Benim de bir kısmetim var-
dır diyor. Geçici dünya, kısımdan
ötesi olmaz filân... »

« İyi, iyi... Devir, devir değil ki
hanım. Bu işi kendisine bıraksak ne
edeceği belli olmaz. Bakarsın, aile-
mize hiç de uygun düşmeyen birini
seçmiş. Kafasına bunu iyice soksay-
dın. Gelinimizi kendimiz seçeceğiz,
deseydin. »

« Söylemez olur muyum? Ama,
onun da bazı diyecekleri vardır ta-
bii... »

« Hâlâ giyinemedi galiba. Neyse,
dükkanı açmakta geç kalmayayım.
Sen, benim çayı koy da, o ardım-
dan gelir... »

« Şimdi iner her halde. N'olur-
sun bey, bugün on dakika geç ka-
hver. İflas etmezsin ya. Şunu taze
kafayla bir açalım oğlana. Olur ya,
biz beğeniriz, o beğenmeyiverir. Al-
lah korusun, böyle olursa kahrından
tükenir yavrumuz. »

« Bakalım, gelsin de şöyle bir
çıtlatayım... »

Oğulları gelip her ikisini de selâm-
ladı ve k hvaltı sofrasındaki yerini
aldı. Sözü babası açtı:

« Askerden geldiğin ne kadar
olmuştu? »

« Üç ay baba... »

« Epeyce olmuş yahu. Öntüme
gelen düğün ne zaman? diye soru-
yor. Daha erken diyorum. Hele, oğ-
lum şöyle bir dinlensin, kendine
gelsin... Ama, yalan da değil. Şimdi
tam zamanı. Sana uygun bir eş ara-
yacağız oğlum. Annenle şimdi onu
konuşuyorduk. Kızı biz beğeniriz,
bakarsın sen beğenmezsin... »

« Siz beğenin, bir kez de ben
görürüm, sonra istersiniz. »

« İyi dersin ya oğlum... » diye
söze annesi karıştı. « Nasıl bir kız
olsun yanı? Bize biraz ipucu ver de
ona göre arayalım, soruşturalım. »

« Neyi nasıl olacak anne? Baya-
ğı bir kız işte. »

« Oğlum, hınzırlığı bırak... » di-
ye sertlendi babası. « Çıkar dilinin
altındaki baklayı... »

« Saçı, boyu, bosu, kaşı, gözü
filân. Böyle de bilelim... »

« Boyu, boyuma denk olursa
en iyisi. Olmadı, en kısası omuzum.
dan aşağıya inmemeli... »

« Tabii ya, bilelim canım... »

« Saçına gelince. Aslı sarışın ol-
malı. İstersem nasıl olsa başka ren-
ge çevirtirim. »

« Pekil, aslı sarı olmasının nede-
ri ne imiş? »

« Hilesiz olur baba. Kayseri işi,
boyayıp da yutturduk diyemezler. »

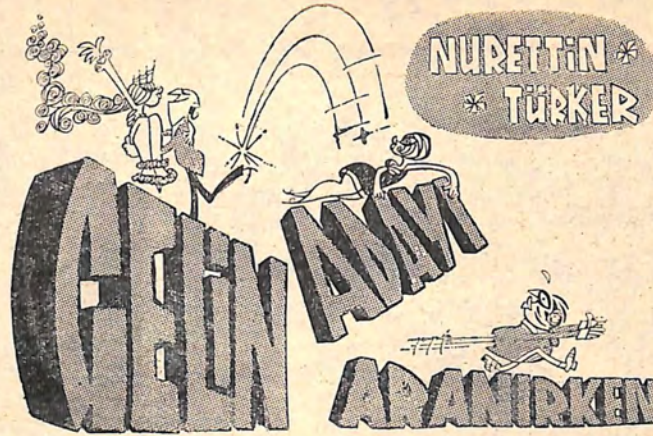
« Aferin be. Tam babanın oğlu-
sun. Doğru, saçının aslı sarı olsun. »

« Saçı sarı olunca, kaşı ve gözü
de... »

« Kaşları ince, gözleri ışıltı ışıltı
yeşil, dudakları hafif etli, yüzü ne
uzun, ne de yuvarlak... »

« Az daha şuraya çiziver oğlum,
diyeceğim... »

« Allesi görgülü, bilgili, zengin,
tanınmış olacak. Böyle ailenin kız-

ları şımarık olur derler ya, orasına
karışmam. Fazla naz çekmez bizim
oğlumuz dersiniz. İşlerine gelirse... »

« İnşallah, şöyle huyunda suyun-
da olur da... »

« Kismet dedik ya anne. Benim
en çok merak ettiğim ne biliyor mu-
sunuz? »

« Söyle yavrum, seni dinliyo-
ruz. »

« Yürüyüşüne iyi bak anne. Çok
susadım, bir bardak su getir kızım
diye bahane uydurursun. Sonra
da... »

« Orasını ben iyi bilirim... »

« Yürürken, kaşları sağa sola
zart zurt diye oynuyorsa hiç durma,
hemen kalk, gel. Bana yaramaz. »

« Nasıl olur, yanı bu... »

« Valla, o kısımları annenle ko-
nuş yavrum. Ben pek akil erdireme-
dim. »

« Çünkü anne, koluma takıp da
sokakta gezdirirken herkes durup
durup karıma bakacak. Biliyorsun,
ben de sinirli bir adamım. İşin yok-
sa, ikide bir dur, yumruk yumruğa
öntüne gelenle kavgaya et... »

« Vah vah, tembih edersin a oğ-
lum. Kıvrımdan yürü, yanı şöyle
edebinle yolunda git diye... »

« Zor biraz. Nasıl alışmışsa öyle
gider. »

« Anlaşıldı, dikkat ederim ora-
sına. »

« Sonra, söz arasında şöyle ol-
dukça gülmüş bir fıkra anlat anne.
Seziş yeteneği nasıl? Gülmüşünü de iyi
izle. Baktın ki ağzı bir karış açılı-
yor, kakkahası da çatlat çatlat, fı-
kırdaması şöyle bir tuhaf, o zaman
hiç durma. Hemen izin bile iste-
meden sokağa fırla... »

« Dur oğlum, acelen ne? Kovan
mı var? »

« Yoo, böylesi adamın elini ka-
na bular. Evde, sokakta, sinemada,
otobüste, yanı aklına neresi gelirse
orada, bakarsın kaynamaya başla-

mış. Kim ne bilecek böyle gülme
huyu olduğunu? Bir şey sanır elin
insanı, iş var deyip peşine takılır,
alırın başına belâyı... »

« Sen de amma uzattın be oğ-
lum. Yâni, neredeyse... »

« Canım, sözünü kesme oğla-
nım... »

« Bir ara yerinden kalkıp, boy-
nuna sarılır gibi yaparsın. Seni pek
sevdim falan diye. Ağzını kokla, o-
lur ya... »

« Anladım oğlum. »

« Dişleri lekesiz, süt beyaz ol-
malı. Kulakları, başına göre pek bi-
yük düşmemeli. Saçını uzatmışsa
nedenini sor. Öyle moda deyip de
saç, baş yaptırmaya kalkışıyorsa ba-
na yaramaz. »

« Eee, saç dağınık duracak de-
ğil ya. Elbette tarayıp, düzletecek.
Herkes nasıl ediyorsa, o da, onlara
benzetecek. »

« Ben de saçaklı olsun demiyo-
rum ki. Berber hastası olmasın, bu
işe düşkünlüğü bulunmasın diyo-
rum. »

« İyi valla. Bana bu kadarı yet-
ti hanım. Gidip dükkanı açmalı. Siz
devam edin, sen sonra bana anlatır-
sın. »

« Güle güle bey. Allah kazancını
bol etsin. Sen devam et oğlum, ku-
lağım sende... »

« Babamın yanında diyemedim.
Kızı bir ara yalnız yakalayabilirsen,
yüzmesini pek iyi beceriyormuşsun
galiba diye konu yarat. Şöyle pilaj-
da çekilmiş fotoğrafını bir göreyim
kızım dersin. Böyle bir fotoğrafı
varsa çok işe yarar. Olur ya, göğüs-
leri filân pamukla takviye, ya da... »

« Aaa, sen de ne kadar dın dın
olmuşsun be oğlum. Bu kadar ince
eleiyip sık dokuyacağın aklıma bile
gelmezdi. »

« Haksız mıyım anne? Aynı yas-
tıkta bir ömür geçireceğiz. Ya be-
ğenmediğim bir şeyi çıkarsa?... »

« İşimiz iş galiba. Evel, başka? »

« Bir ara, yanından geçerken
kolundaki saati uzat, şuna bir baki-
ver kızımı, gözlerim iyi seğmiyor,
saat kaç olmuş diye sor. Elinde de
kırmızı bir mendil olsun. Bu yeşil
mendili de nereden aldım diye sı-
lan. O yeşil değil kırmızı derse an-
laşılır gözlerinin sağlam olduğunu. »

« Askerde neler de öğrenmişsin
kerata. »

« Hep bunları düşündüm anne. »

« Ben de babana, bizim oğlanın
pek acelesi yok diyordum. Meğer,
dünden hazırlığın tamamlanmış. »

« Bilirsin, bazılarının hafif kam-
buru vardır anne. Yürürken şöyle
kasılıp gizlemeye çalışır. Bir ara da
hınca da kendini koyuverir, kambu-
runu da meydana çıkarır. Bunu da
iyi izlemeli... »

« Yaa, bu doğru... »

« Nedense, uzun boynu olan bir
kız istiyorum. Uzun boynulu kızla-
rın soyu asil olurmuş, akıllı olur-
muş. »

« Bir yaşma daha girdim. Kim
demiş, kim dinlemiş? »

« Bir yerde okumuştum anne.
Omuzlara gelince... »

« Vallahi, bir bakıma sorduğu-
ma pişman oldum. O kadar çok şey
söyledin ki, bu yaşmada hepsini na-
sıl aklımda tutacağımı şimdiden şa-
şırdım. Şu omuz dediğin de nedir? »

« Düşük olmayacak, bir. İkinci-
si, heykel omuzu gibi geniş, çarpık
göstermeyecek. Nârin yapılı, göğüs-
ler arasında şu kadar bir aralık bu-
lunacak. Yoksa, omuzu çirkin bir
kadın ne kadar güzel olursa olsun,
dökülür. »

« Anladık, geç bakalım omuzu
da. »

« Göğüsler hakkında da önce
bir şeyler çılatmıştım. O kısmı ge-
çiyorum. Önem verdiğim bir yer de
bel kısmı. Bak, iki elimin arasında
kalan şu inceliği görürsün ya, ke-
mersiz, en kalın bel bu kadar ola-
cak. »

« Böylesini nereden buluruz, ki-
me ismarlarız bilmem ki a oğlum? »

« Seçeriz demedin mi anne?
Haa, ayaklara gelince... Öyle odun
gibi, hantal bacaklı bir kız istemem.
Ayak bileği incecik, sonra çok tatlı
bir kavis, kısa değil, normal bir u-
zunluk ve diz kapağından yukarıda
kalınlaşma, sarkma yok. »

« Yeter oğlum, yeter. Senin ist-
tediğin kızlar evleneceklerine film
çeviriyorlar. Aaa, şu dediklerini
komşulara diyecek olsam, alaya a-
hrlar ayol. Sen söylediklerinin far-
kında mısın? »

« Yâni, biz böylesini bulamayız
mı diyorsun anne? Yoksa, oğluna
lâyük mı bulmuyorsun, anlayama-
dım? »

« Vallahi şaşırdım kaldım. Kafa-
mın içi keçeleşti, bir şeyler oldu.
Nereden bulmalı, kime nasıl anlat-
malı bütün bunları. Fabrikası ja
yok ki ismarlayasın. Ne zormuş oğ-
lan anası olmak. Besle büyüt, mey-
dana getir, sonra da evermeye kalır,
al başına... Tövbe Yârabbi; haydi
oğlum sen de dükkana git. Baban
merak eder. Yoksa, kız mı isteme-
ye çıktınız diye başlar, yerin dibine
geçirir insanı. Güle güle oğlum... »

Evden çıkan delikanlı, iki adım
sonra sigarasını yaktı, sokağı koşar
adım geçiyordu ki sarışın bir genç
kız yolunu kesti:

« Günaydın sevgilim, bu ne te-
lâş? »

« O, merhaba. Dalmışım da...
Sabah sabah sen nereye? »

« Hiiiç. Seni bekliyordum. An-
nene, babana açtın mı durumu? »

« Açtım, bu sabah. İşler yolun-
da hayatım. En geç bir haftaya ka-
dar teslim bayrağını çekip, biz ara-
maktan caydık, sen bul da biz gö-
relim diyecekler, eminim. Tabii, ben
de seni görmelerini isteyeceğim, o-
lup bitecek. Merak etme, sen eve
dön istersen. Öğleyn pastahane-
de bekliyorum, bol bol konuşuruz. »

« Oldu, öğleyn pastahane-
de. Genç kız eve, delikanlı da aşağı-
ya doğru yürüdüler... »

— Sadece hava alabildim karıcığım... Ondan başka her şeye zam yapılmış!..

SİZİN İÇİN

VİTES

Bazı eşyaların tevzi ve tahsis tabii olduğu devirlerde, şansına (!) güvenen esnaftan bir vatandaş, çekilen kur'a sonucu bir kamyonu isabet eder.

Kamyonu teslim almak üzere İstanbul'a giden vatandaş, ilk kez sahip olduğu kamyonu bir de şoför tutarak yola koyulur. Fakat, şoförün yolun durumuna göre sık sık vites değiştirmesinden bir şey anlamayan malı kıymetli, canı tez vatandaş, vites kolunu işaretler:

— Ne kurcalayıp duruyorsun, memlekete varmadan yalama edeceksin, zikkımı sağlam bir yere tak da dursun, diye şoförünü azarlar.

Şahin KUTLUĞ
İzmir Cad. No. 17/7
Kızılay/ANKARA

KİRLİ SULAR

Klinya dersindeyiz. Tüm sınıf sözlüye kalkmaktan korkuyor. Öğretmen yeni dersi anlattı, bitti. Zamanı boş geçirmek için not defterini çıkardı ve bir arkadaşın numarasını okudu. Numarası okunan Salim, uzun boyunu sallaya sallaya tahtaya doğru yürüdü. Öğretmen sordu:

— Kirli suları nasıl temizleriz oğlum?

Salim hemen cevap verdi:

— Yıkarsız öğretmenim.

— Oğlum, ne ile yıkarsın?

— Su ile yıkarsız öğretmenim.

— Su, su ile nasıl temizlenir oğlum?

— Sız kirli su nasıl temizlenir diye sordunuz. Kirli suları temiz su ile temizleriz öğretmenim.

Tüm sınıf kahkahadan inliyordu. Öğretmen not defterine hemen sıfırı çevirdi ve Salim'i yerine oturttu.

İhsan UKRAY
Yetiştirme Yurdu Md.
Yardımcısı

KASTAMONU

Yazılı

TRAFİK İŞARETİ

Doğu Anadolu'dan Almanya'ya gelen bir Türk işçisi, yol kavşağında, yayalar için ayrılan kısımdan karşı kaldırıma kırmızı işarette geçerken polis tarafından yakalanır. Polis ile Türk işçisi bir türlü anlaşamazlar. Polis ne derse, Almancada evet anlamına gelen ya sözüni vatandaşımız tekrarlar durur. Almancayı bilmediğini anlayan polis, vatandaşımızı karakola davet eder.

Karakola çağırılan tercüman vasıtasıyla polis, vatandaşımıza, kırmızı işarette geçmenin yasak olduğunu ve bunu bilip bilmediğini sorar; o da bilmediğini ve bu raya yeni geldiğini beyan eder.

Bunun üzerine polis, yayalar için, kırmızı yandığı zaman yayaların duracağını ve vasıtaların geçeceğini; vasıtalar için kırmızı yandığı zaman, yayaların geçeceğini, vatandaşımıza tekrar tekrar izah eder. Anlayıp anlamadığını öğrenmek için tekrar ettirir.

Türk işçisi, her iki işaret karıştırdığından şöyle der: «Vasıtalar için yeşil yanınca, vasıtalar geçecek. Yayalar için kırmızı yanınca, bütün Almanlar duracak yalnız Türk'ler geçecek...»

Ergin SEZER
2 Hamburg 50 Thede Str. 110/3 ALMANYA

SON ARZU

Bundan dört sene evvel ortaokul ikinci sınıfa gidiyordum. Birinci dönemin sonu yaklaşmış, öğretmenlerimiz not ortalamalarımızı idareye vermek için fişe geçiriyorlardı. O salı matematik öğretmenimiz de not ortalamalarımızı bir yandan fişe geçiriyor, bir yandan da talebelere kaç numara verdiğini okuyordu. O sırada Ayşe adlı bir kız arkadaş da 4 numara verdiğini okudu. Bunun üzerine Ayşe parmağını kaldırarak öğretmene: «Efendim, babam; eğer matematikten bu sene de zayıf alırsan seni okula göndermiyeceğim dedi. Sız bana 5 verin, ikinci dönem çok çalışacağım» dedi.

Bunun üzerine öğretmenimiz, başını bilgiç bilgiç sallayarak: «Kızım biz o numaraları yutmayız. Bundan üç sene evvel de bir talebem: Hocam, bana geçer not verin, diplomamı alayım. Zaten liseye devam etmiyeceğim, annem çok hasta, belki de ölecek, son arzusu diploma aldığımı görmek, dedi. Ben de acıdım, geçirdim sınıfını. Amma beni aldattı. Geçen sene bir de ne göreyim, kız gitmiş liseye kayıtlı olmuş... Annesinin de ne hastalandığı var, ne öldüğü. Turp gibi duruyor...»

Sevgi ARABACIOĞLU
Mühürdar Cad. Köşem Ap. No. 55/3 Kadıköy — İSTANBUL

BİR HÂTIRA

Bir kaç yıl önce idi. Nöbetçi olduğum soğuk bir kış gecesi, saat ikide nöbeti arkadaşşıma devrede. rek yattım. Bir ara uyanıldığında üşüdüğümü hissettim. Duvarı kaputun asılıydı. Fakat soğuktan ve uykusuzluktan kalkmaya üşendim. Telefona uzanarak kapının yanındaki nöbetçi er Hamo'ya:

— Kaputu üzerime ört, dedim ve yattım.

Tekrar uyandığımda kaputun üzerime örtülmediğini görerek nöbetçi er'e çıkışmak için yanına gittim. Hamo'nun kendi kaputunu çıkartarak telefonun üzerine ihtimamla örtmüş olduğunu, kendisinin soğuktan titrediğini gördüm.

Ekrem TERZİOĞLU
Hv. Radlar Mevzi K. Asb.
ANAMUR

ŞAŞKIN HOROZ

Teyzemin küçük oğluya beraber yatıyorduk. Fakat sıcağın uyuyamamıştık. Saat 01 sıralarında bir horoz uzun uzun öttü. Ben, «Horoz vaktini şaşırmış» deyince, teyzemin oğlu hemen ekledi: «Yarın saatçiye götürülmek de bunun a-yarını yapısın.»

Tayfun GÜNDÜZ
T. Vakıflar Bankası
Lojmanı

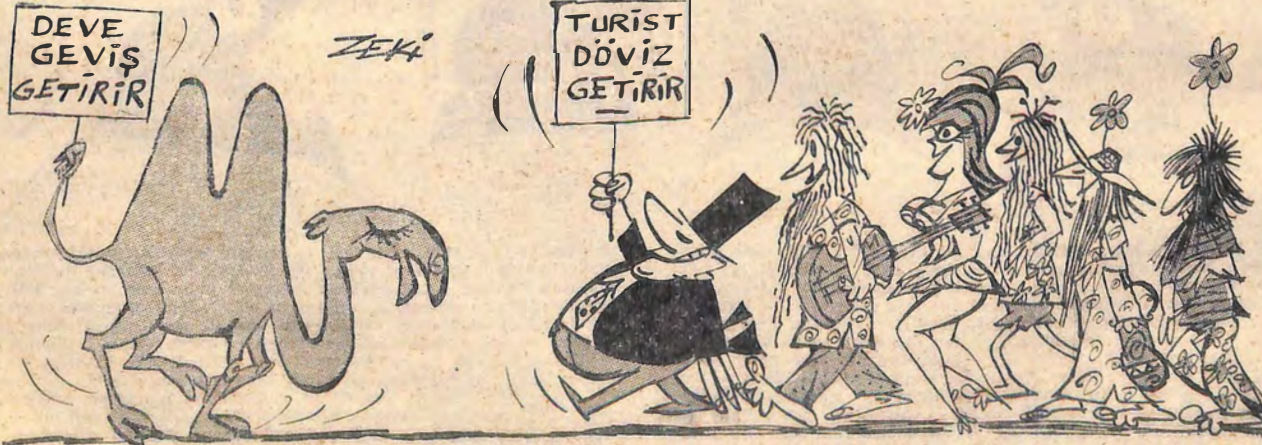
Tire/İZMİR

MAŞALLAH

Şehrimize gelen turistlerle ilgilenir, bildiğim az çok Fransızca ile konuşur, dertleşirdik. Bir gün Fransız turistlerden biriyle caddede dolaşırken, gelip geçen araçlara dikkatli dikkatli bakan turist, bana ne dese beğenirsiniz:

— Bütün araçlara «maşallah» yazılı, bu maşallah şirketi muhakkak ki çok zengin bir şirket!

Hüsamettin BİLGE
Kale mahallesi
ÇİZRE

Yazılı

MUHTEREM JÜRİ ÜYELERİ...

SUAVİ SÜALP

SUÇ — Zorla bir genç kızın namusuna tecavüz... ve ölümüne sebebiyet...

YER — Servilibahçe.

SAAT VE TARİH — 18 Temmuz 1899 — Anvers — 15.20...

SUÇLU — Jan Pol Depard — 24 yaşında...

TECAVÜZE UĞRAYAN — Matmazel Lusi Peynet... 40 yaşında...

Kız... (Vaktiyle kızdı).

MAHKEME salonu, soluk benizli, resamlara benzeyen romantik yüzü, kalın gri kazaklı, saçları yüzüne dökülmüş, sabit bakışlarla bakan, sekmeli, sevimli yüzü gence şimdi daha antipatik geliyordu... Çünkü dinleyicilerin ekserisi ihtiyar kızlardı... Böyle bir ihtiyar kızı kirletti diye onu buraya getirmişlerdi... Daha kötüsü Lusi Peynet adındaki âcuze ölmüştü... Ona sen öldürdün diyorlardı... Biraz sonra savcı mösyö Bulvard o sipsivri sakalını titreterek ve parmağını onun gözüne sokarak:

«— İşte şu gördüğünüz adam, mâsum bir kız hunharca kirletmiş ve sonra canavarca öldürmüştür... Onun için giyotinde kafasının kopmasını millî vicdan ve hukuk ilminin... falan filân...»

Pol'un midesi bulandı... Hoş bu bulantı biraz evvel gardiyanın öğle yemeğinde verdiği içilmez derecede pis sebze çorbasından geliyordu ya... Neyse biraz da sinir bozukluğunun tesiri vardı... Habire çakan flaşlar, sanki kendini garip ve korkunç bir feza yaratmış gibi süzen kasabaların gözleri... O bir cemiyet düşmanıydı... Boynu kesilmeliydi... Halbuki Pol'un en sevdiği yer, aksi gibi boynuydu...

Genç adam tekrar gözlerinin altından etrafı süzdü... Ağabeyi Martin utanmadan büyük bir rahatlıkla kabak çekirdeği yiyordu... Sanki sinemadaydı... Halbuki biraz sonra biricik kardeşinin idam kararı okunacaktı... Pol, avukat filân tutmamıştı... Kendisini gene kendisi savunacaktı...

İşin aslı astarı başka türlüydü... O tüysüz tavuk, kendisini odun kesmek için bahçesine çağırış, sonra havanın çok sıcak olduğunu söyleyerek, birlikte birer soğuk şerbet içmeleri için içeriye çağırıştı... Ondandır da olanlar olmuştu...

Fakat muhterem savcı öyle söylemiyordu... İşte, parmağını ona doğru uzatmış:

«— Muhterem ve sayın yargıç ve muhterem jüri üyeleri... Şu mâsum görünümlü adam, zavallı, müdafaasız ve kızlığını tam kırk yıl büyük bir titizlikle korumuş olan sayın matmazel Lusi Peynet'e hayatının on büyük darbesini vurmuş, üstelik onun ölümüne sebep olmuştur... Vakia ortalıkta suç âleti bulunmamıştır, fakat Pol Depard bu âleti mutlaka bir yerine saklamıştır... Yahut ortalıktan kaybetmiştir...

Zaten kendisini yakalayan jandarmalara (Çok müteessirim ama bu iş oldu) demiştir... Muhterem jüri üyeleri, kasabamızda yüze yakın evlenmemiş ve kırkını aşmış kız vardır... Eğer bu olayda hüküm verirken yumuşak davranırsanız, bundan cesaret alan başka terbiyesizler de çıkacak ve bu tip vakalar artacaktır... Ey jürinin sayın üyeleri... Artık düşünmeyin... Pol Depard suçludur ve onun boynu ancak giyotinin soğuk ve keskin demiriyle uçarsa adalet yerini bulur ve zavallı Lusi Peynet'in ruhu şad olur... Kısacası, Pol Depard adındaki edepsizin giyotinle idamını talep ediyorum...

Salonda bir uğultu duyuldu... Savcı kati konuşmuştu... Yargıç mösyö Ganimar başını salladı... Sonra Pol Depard'a döndü... Dedi ki:

«— Pol Depard, ithamı duyduunuz. Son müdafaanızı yapacak mısınız? Yoksa buna lüzum görmeden başınızı giyotine uzatacağmızın?»

Bir an sessizlik oldu... Flaşlar çaktı... Asacaklardı... Keseceklerdi... Bu temiz yüzü genç ölecekti... O kaknem, kimsenin sevmediği, cimri kocakarı için... Pol Depard için çok önemli bir kaç saniye geçti... Bütün söyleyeceklerini kafasında toplamıştı... Birden gururla ayağa kalktı... Elini yukarı kaldırdı ve çok güzel bir erkek sesiyle bağırdı: «— Kendimi savunacağım ve beraat edeceğim... Çünkü haklıyım!...»

Bu herkesi donduran ses tonu, salonda bir bomba tesiri yaptı... Yargıç bile koltuğunda ürperdi... Şimdiye kadar hiç konuşmayan Pol Depard nasıl oluyordu da birden aslan kesiliyordu?... Tabii bu can pazarıydı... Hayatı vardı ortada... Yargıç:

«— Konuş oğlum, dedi. Haklıdır... Seni dinliyoruz...»

Pol öksürdü, gözlerini herkesin üzerinden gezdirdi... Sonra konuştu:

«— Sayın yargıç ve muhterem jüri üyeleri... Öldürdüğüm iddia edilen matmazel Lusi Peynet ile aramızda geçenleri en iyi ben bilirim... Muhterem savcı ancak tahmini konuşup, çok sevdiğim boynumun kesilmesine çalışıyor. Bu yanlış... Çünkü Lusi Peynet'in odunlarını keserken böyle bir şeyin başına geleceğini düşünmüyordum... Onun çok kere odunlarını kesmişim... Fakat o gün kadının hali başkaydı... Heyecanlıydı... Bana içeri gelmemi ve birlikte şerbet içmemizi rica etti... (Devamı aşağıda)

Hayret etmiştim. Çünkü beni ilk defa evine ahyordu... Oturduk... Matmazelin halinde bir acayiplik vardı... Gözleri bir başka bakıyordu... Korktum... Birden çekemeden bir tabanca alıp bana çevirdi ve dedi ki: «Hemen benimle yatacaksın... Eğer itiraz edersen gebertirim...» Fakat... dememe kalmadan beni yatağa itti... O kadar çirkin ki, tabancadan çok onun çirkin vücudu beni aptala çevirmişti... Neden, dememe kalmadan yanına geldi: «Çünkü, dedi, ağabeyin beni onbeş yıl önce ziyan etmişti...» Büyük ağabeyim Martin'den bahsediyordu... Ben: «Peki ama, ağabeyimin intikamını benden niye ahyorsun?» dedim... «Ahyorum, çünkü buna yemin etmiştim, o benden uzaklara kaçtı, süflenizden bu intikamı almaya yemin ettim... Sen araya gideceksin... Üstelik beni öldürdüğün için de seni asacaklar...» dedi... Direnmeye kalktım, fakat tabancayı görünce çaresiz yatımdım... Muhterem jüri üyeleri, bir erkeğin tabanca zoruyla ihtiyar bir kızla yatmasının ne kadar azap verici bir şey

olduğunu bir bilseniz... İşte ben de kendimi toparlamaya çalışırken olan olmuştu... Veee Lusi Peynet de maalesef bu heyecana dayanamayarak ölmüştü... Laf arasında doktorun onun evlenmesine kati surette müsaade etmediğini, kalbi zayıf olduğu için sevişmesinin yasak olduğunu söylemişti... O kaknem Lusi Peynet ölmüştü. Ağabeyimden alacağı intikamı benden almıştı... Gerçek budur... Şimdi artık söyleyeceğim bir şey yoktur... Sayın jüri üyeleri, düşünün ve ondan sonra beni giyotine götüreceğ kararınızı verin...

Pol oturdu... Şimdi salonda bir murıldanma başlamıştı... Savcı bile şaşkın, ceketinin düğmeleriyle oynuyordu... Pol suçlu muydu?... Yoksa suçsuz muydu?... O zamanlar Fransa'yı heyecan içinde bırakan bu olayın içyüzünü kimse öğrenemedi.

Buna rağmen Pol'ü maalesef yirmi sene küreğe mahkûm ettiler. Bunun en belirli tepkisi şöyle oldu... Bir zaman hiçbir genç oduncu, ihtiyar kızların evlerine odun kesmeye gitmedi...

SİZİN İÇİN

VİTES

Bazı eşyaların tevzi ve tahsise tabi olduğu devirlerde, şansına (!) güvenen esnaftan bir vatandaş, çekilen kur'a sonucu bir kamyon isabet eder.

Kamyonu teslim almak üzere İstanbul'a giden vatandaş, ilk kez sahip olduğu kamyonu bir de şoför tutarak yola koyulur. Fakat, şoförün yolun durumuna göre sık sık vites değiştirmesinden bir şey anlamayan malı kıymetli, canı tez vatandaş, vites kolunu işaretle:

— Ne kurcalayıp durursun, memleketi varmadan yalama edeceksin, zıkkımı sağlam bir yere tak da dursun, diye şoförünü azarlar.

Şahin KUTLUĞ
İzmir Cad. No. 17/7
Kızılay/ANKARA

KİRLİ SULAR

Kımya dersindeyiz. Tüm sınıf sözlüye kalkmaktan korkuyor. Öğretmen yeni derisi anlattı, bitti. Zamanı boş geçirmemek için not defterini çıkardı ve bir arkadaşın numarasını okudu. Numarası okunan Salim, uzun boyunu sallaya sallaya tahtaya doğru yürüdü. Öğretmen sordu:

— Kirli suları nasıl temizleriz oğlum?
Salim hemen cevap verdi:

— Yıkırsız öğretmenim.
— Oğlum, ne ile yıkar-sın?

— Su ile yıkırsız öğretmenim.

— Su, su ile nasıl temizlenir oğlum?

— Sız kirli su nasıl temizlenir diye sordunuz. Kirli suları temiz su ile temizleriz öğretmenim.

Tüm sınıf kahkahadan inliyordu. Öğretmen not defterine hemen sıfırı çevirdi ve Salim'i yerine oturttu.

İhsan UKRAY
Yetiştirme Yurdu Md. Yardımcısı
KASTAMONU

Yazılı

TRAFİK İŞARETİ

Doğu Anadolu'dan Almanya'ya gelen bir Türk işçisi, yol kavşağında, yayalar için ayrılan kısımdan karşı kaldırıma kırmızı işarette geçerken polis tarafından yakalanır. Polis ile Türk işçisi bir türlü anlaşamazlar. Polis ne derse, Almandaca evet anlamına gelen ya sözünü vatandaşımız tekrarlar durur. Almandayı bilmediğini anlayan polis, vatandaşımızı karakola davet eder.

Karakola çağırılan tercüman, vasıtasıyla polis, vatandaşımızı, kırmızı işarette geçmenin yasak olduğunu ve bunu bilip bilmediğini sorar; o da bilmediğini ve bu-
raya yeni geldiğini beyan eder.

Bunun üzerine polis, yayalar için, kırmızı yandığı zaman yayaların duracağını ve vasıtaların geçeceğini; vasıtalar için kırmızı yandığı zaman, yayaların geçeceğini, vatandaşımıza tekrar tekrar izah eder. Anlayıp anlamadığını öğrenmek için tekrar ettirir.

Türk işçisi, her iki işareti karıştırdığından şöyle der: «Vasıtalar için yeşil yanınca, vasıtalar geçecek. Yayalar için kırmızı yanınca, bütün Almanlar duracak yalnız Türk'ler geçecek...»

Ergin SEZER

2 Hamburg 50 Thede Str. 110/3 ALMANYA
SON ARZU

Bundan dört sene evvel ortaokul ikinci sınıfa gidiyordum. Birinci dönemin sonu yaklaşmış, öğretmenlerimiz not ortalamalarımızı idareye vermek için fişe geçiriyorlardı. O sahi matematik öğretmenimiz de not ortalamalarımızı bir yandan fişe geçiriyor, bir yandan da talebelere kaç numara verdiğini okuyordu. O sırada Ayşe adlı bir kız arkadaş da 4 numara verdiğini okudu. Bunun üzerine Ayşe parmağını kaldırarak öğretmene: «Efendim, babam; eğer matematikten bu sene de zayıf alırsan seni okula göndermiyeceğim dedi. Siz bana 5 verin, ikinci dönem çok çalışacağım» dedi.

Bunun üzerine öğretmenimiz, başını bilgic bilgic sallayarak: «Kızım biz o numaraları yutmuyoruz. Bundan üç sene evvel de bir talebem: Hocam, bana geçer not verin, diplomamı alayım. Zaten liseye devanı etmiyeceğim, annem çok hasta, belki de ölecek, son arzusu diploma aldığını görmek, dedi. Ben de acıdım, geçirdim sınıfımı. Amma beni aldattı. Geçen sene bir de ne göreyim, kız gitmiş liseye kayıt olmuş... Annesinin de ne hastalandığı var, ne öldüğü. Turp gibi duruyor...»

Sevgi ARABACIOĞLU

Mühürdar Cad. Köşem Ap. No. 55/3 Kadıköy — İSTANBUL

BİR HÂTIRA

Bir kaç yıl önce idi. Nöbetçi olduğum soğuk bir kış gecesi, saat ikide nöbeti arkadaşına devrede. rek yattım. Bir ara uyandığımda üşüdüğümü hissettim. Duvarda kaputun asılıydı. Fakat soğuktan ve uykusuzluktan kalkmaya üşendim. Telefona uzanarak kapının yanındaki nöbetçi er Hamo'ya:

— Kaputu üzerime ört, dedim ve yattım.

Tekrar uyandığımda kaputun üzerine örtülmediğini göreyerek nöbetçi er'e çıkmak için yanına gittiğimde, Hamo'nun kendi kaputunu çıkartarak telefonun üzerine ihtimamla örtmüş olduğunu, kendisinin soğuktan titrediğini gördüm.

Ekrem TERZİOĞLU
Hv. Radar Mevzi K. Asb.
ANAMUR

ŞAŞKIN HOROZ

Teyzemin küçük oğluyla beraber yatıyorduk. Fakat sıcağın uyuyamamıştık. Saat 01 sıralarında bir horoz uzun uzun öttü. Ben, «Horoz vaktini şaşırmış» deyince, teyzemin oğlu hemen ekledi: «Yarın saatçiye götürelim de şunun avarını yapsın.»

Tayfun GÜNDÜZ
T. Vakıflar Bankası
Lojmanı

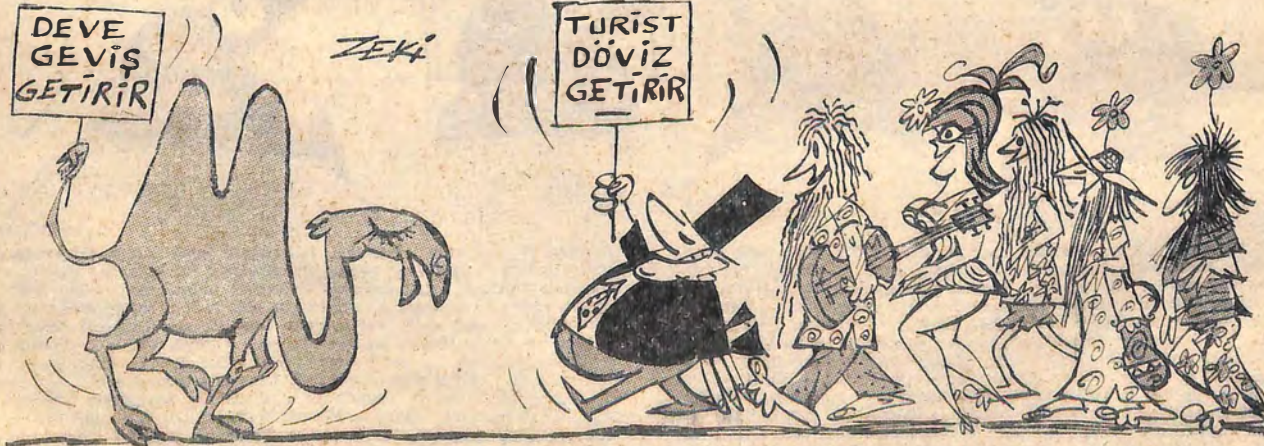
Tire/İZMİR

MAŞALLAH

Şehrimize gelen turistlerle ilgilenir, bildiğim az çok Fransızca ile konuşur, dertleşirdik. Bir gün Fransız turistlerden biriyle caddede dolaşırken, gelip geçen araçlara dikkatli dikkatli bakan turist, bana ne dese beğenirsiniz:

— Bütün araçlara «maşallah» yazılı, bu maşallah şirketi muhakkak ki çok zengin bir şirkettir!

Hüsamettin BİLGE
Kale mahallesi
CİZRE

Yazılı

MUHTEREM JÜRİ ÜYELERİ...

SUAVİ SÜALP

SUÇ — Zorla bir genç kızın namusuna tecavüz.. ve ölümüne sebebiyet...

YER — Servilibahçe.

SAAT VE TARİH — 18 Temmuz 1899 — Anvers — 15.20...

SUÇLU — Jan Pol Depard — 24 yaşında...

TECAVÜZE UĞRAYAN — Matmazel Lusi Peynet... 40 yaşında... Kız... (Vaktiyle kızdı).

MAHKEME salonu, soluk benizli, ressamalara benzeyen romantik yüzü, kalın gri kazaklı, saçları yüzüne dökülmüş, sabit bakışlarla bakan, sakallı, sevimli yüzü gence şimdi daha antipatik geliyordu... Çünkü dinleyicilerin ekserisi ihtiyar kızlardı... Böyle bir ihtiyar kıza kirletti diye onu buraya getirmişlerdi... Daha kötüsü Lusi Peynet adındaki acıye ölmüştü... Ona sen öldürdün diyorlardı... Biraz sonra savcı mösyö Bulvard o sipsivri sakalını titreterek ve parmağını onun gözüne sokarak:

«İşte şu gördüğünüz adam, mâsum bir kıza hunharca kirletmiş ve sonra canavarca öldürmüştür... Onun için giyotinle kafasının kopmasını milli vicdan ve hukuk ilminin... falan filân...»

Pol'un midesi bulandı... Hoş bu bulantı biraz evvel gardiyanın öğle yemeğinde verdiği içilmez derecede pis sebze çorbasından geliyordu ya... Neyse biraz da sinir bozukluğunun tesiri vardı... Habire çakan flaşlar, sanki kendini garip ve korkunç bir feza yaratmış gibi süzen kasabaların gözleri... O bir cemiyet düşmanıydı... Boynu kesilmeliydi... Halbuki Pol'un en sevdiği yer, aksi gibi boynuydu...

Genç adam tekrar gözlerinin altından etrafı süzdü... Ağabeyi Martin utanmadan büyük bir rahatlıkla kabak çekirdeği yiyordu... Sanki sinemadaydı... Halbuki biraz sonra biricik kardeşinin idam kararı okunacaktı... Pol, avukat filân tutmamıştı... Kendisini gene kendisi savunacaktı...

İşin aslı astarı başka türlüydü... O tüysüz tavuk, kendisini odun kesmek için bahçesine çağırması, sonra havanın çok sıcak olduğunu söyleyerek, birlikte birer soğuk şerbet içmeleri için içeriye çağırması... Ondan sonra da olanlar olmuştu...

Fakat muhterem savcı öyle söylemiyordu... İşte, parmağını ona doğru uzatmış:

«Muhterem ve sayın yargıç ve muhterem jüri üyeleri... Şu mâsum görünüştü adam, zavallı, müdafaasız ve kızlığını tam kırk yıl büyük bir titizlikle korumuş olan sayın matmazel Lusi Peynet'e hayatının en büyük darbesini vurmuş, üstelik onun ölümüne sebep olmuştur... Vakia ortalıkta suç âleti bulunmamıştır, fakat Pol Depard bu âleti mutlaka bir yerine saklamıştır... Yahut ortalıktan kaybetmiştir...

Zaten kendisini yakalayan jandarmalara (Çok müteessirim ama bu iş oldu) demiştir... Muhterem jüri üyeleri, kasabamızda yüze yakın evlenmemiş ve kırkını aşmış kız vardır... Eğer bu olayda hüküm verirken yumuşak davranırsanız, bundan cesaret alan başka terbiyesizler de çıkacak ve bu tip vakalar artacaktır... Ey jürinin sayın üyeleri... Artık düşünmeyin... Pol Depard suçludur ve onun boynu ancak giyotinle soğuk ve keskin demiriyle uçarsa, adalet yerini bulur ve zavallı Lusi Peynet'in ruhu şad olur... Kısacası, Pol Depard adındaki edepsizin giyotinle idamını talep ediyorum...

Salonda bir uğultu duyuldu... Savcı katı konuşmuştu... Yargıç mösyö Ganimar başını salladı... Sonra Pol Depard'a döndü... Dedi ki:

«Pol Depard, ithamı duydunuz. Son müdafaanızı yapacak mısınız? Yoksa buna lüzum görmeden başınızı giyotine uzatacak mısınız?..»

Bir an sessizlik oldu... Flaşlar çaktı... Asacaklardı... Keseceklerdi...

Bu temiz yüzü genç ölecekti... O kaknem, kimsenin sevmediği, cimri kokakarı için... Pol Depard için çok önemli bir kaç saniye geçti... Bütün söyleyeceklerini kafasında toplamıştı... Birden gururla ayağa kalktı... Elini yukarı kaldırdı ve çok güzel bir erkek sesile bağardı:

«Kendimi savunacağım ve beraat edeceğim... Çünkü haklıyım!..»

Bu herkesi donduran ses tonu, salonda bir bomba tesiri yaptı... Yargıç bile koltuğunda ürperdi... Şimdiye kadar hiç konuşmayan Pol Depard nasıl oluyordu da birden aslan kesiliyordu?... Tabii bu can pazarıydı... Hayatı vardı ortada... Yargıç:

«Konuş oğlum, dedi. Haklıdır... Seni dinliyoruz...»

Pol öksürdü, gözlerini herkesin üzerine gezdirdi... Sonra konuştu:

«Sayın yargıç ve muhterem jüri üyeleri... Öldürdüğüm iddia edilen matmazel Lusi Peynet ile aramızda geçenleri en iyi ben bilirim... Muhterem savcı ancak tahmini konuşup, çok sevdiğim boynumun kesilmesine çalışıyor. Bu yanlışır... Çünkü Lusi Peynet'in odunlarını keserken böyle bir şeyin başına geleceğini düşünmüyordum... Onun çok kere odunlarını kesmiştim... Fakat o gün kadının hali başkaydı... Heyecanlıydı... Bana içeri gelmemi ve birlikte şerbet içmemizi rica etti... (Devamı aşağıda)

Hayret etmiştim. Çünkü beni ilk defa evine alıyordu... Oturdum... Matmazelin halinde bir acayiplik vardı... Gözleri bir başka bakıyordu... Korktum... Birden çekmecedeki bir tabanca alıp bana çevirdi ve dedi ki: «Hemen benimle yatacağın... Eğer itiraz edersen geberirim...» Fakat... dememe kalmadan beni yatağa itti... O kadar çirkin ki, tabancadan çok onun çirkin vücudu beni aptala çevirmişti... Neden, dememe kalmadan yanıma geldi: «Çünkü, dedi, ağabeyin beni onbeş yıl önce ziyan etmişti...» Büyük ağabeyim Martin'den bahsediyordu... Ben: «Peki ama, ağabeyimin intikamını benden niye alıyorsun?» dedim... «Alıyorum, çünkü buna yemin etmişim, o benden uzaldı kaçtı, silâlenizden bu intikamı almaya yemin ettim... Sen araya gideceksin... Üstelik beni öldürdüğün için de seni asacaklar» dedi... Direnmeye kalktım, fakat tabancayı görünce çaresiz yattım... Muhterem jüri üyeleri, bir erkeğin tabanca zoruyla ihtiyar bir kıza yatmasının ne kadar azap verici bir şey

olduğunu bir bilseniz... İşte ben de kendimi toparlamaya çalışırken olan olmuştu... Veee Lusi Peynet de maalesef bu heyecana dayanamayarak ölmüştü... Lâf arasında doktorun onun evlenmesine katı suratla müsaade etmediğini, kalbi zayıf olduğu için sevişmesinin yasak olduğunu söylemişti... O kaknem Lusi Peynet ölmüştü... Ağabeyimden alacağı intikamı benden almıştı... Gerçek budur... Şimdi artık söyleyeceğim bir şey yoktur... Sayın jüri üyeleri, düşünün ve ondan sonra beni giyotine götüreceğiz kararınızı verin...»

Pol oturdu... Şimdi salonda bir mırıldanma başlamıştı... Savcı bile şaşkın, ceketinin düğmeleriyle oynuyordu... Pol suçlu muydu?... Yoksa suçsuz muydu?... O zamanlar Fransa'yı heyecan içinde bırakan bu olayın içyüzünü kimse öğrenemedi.

Buna rağmen Pol'ü maalesef yirmi sene küreğe mahkûm ettiler. Bunun en belirli tepkisi şöyle oldu... Bir zaman hiçbir genç oduncu, ihtiyar kızların evlerine odun kesmeye gitmedi...

ÇEVİREN:
SÜHEYLÂ AYKUT

MARLİN, hayallerde yaşayan daktilo tipinin en güzeliydi. Genç veznedar Mişel bütün gün onu seyrediyor, geceleri rüyalarında onu görüyordu. Servisteki diğer kızlar da çirkin değillerdi ama ne Marlin, ne de Caklin, Marlin'le yarışacak güzellikte değillerdi.

Bununla beraber bütün kızlar sıklıkla ve değişmeyen yaşamı yüzünden onunla alay ediyorlardı.

Ashında Mişel ne atletik yapılı, ne de Don Juan tipi idi. Orta boylu, alelade bir gençti. Ailesi taşrada yaşadığından, kendisinden başka dört yaşlı kadının barındığı bir pansiyonda oturmaktaydı. Pazartesi sabahları üç daktilo kız, makine tıkrıkları arasında hafta sonunu nasıl geçirdiklerini gültüleriyle birbirlerine anlatırken, Mişel konuşulanlara kulak misafiri oluyordu. Duyduğu sürpriz partiler, onsekiz yaşından küçük olanlara yasaklanan gece gezileri eğer gerçekse, mükemmeldi doğrusu.

Kendisine gelince: Onun anlatacak bir şeyi yoktu ki... Gördüğü filmin özetini mi anlatsaydı, yoksa yaşlı pansiyon arkadaşlarıyla oynadığı bric partisini mi?...

Bu genç kızların ateşli hikâyelerinin yanında kendininki, bahse değmezdi bile.

Bir pazartesi sabahı pırl pırl bir yüz, ateşli bakışlarla büroya geldi Mişel:

— Sizleri kıskandıracak güzellikte bir pazar geçirdim, diye anlatmaya başladı kız arkadaşlarına. Alis adlı bir müzikhol artistini baştan çıkardım.

Sözlerinin doğruluğunu, cebinden çıkardığı cırtlıplak bir güzelin resmini daktilolara göstermekle belgeleri.

Caklin dudaklarını bükerek:

— Gene de inanmıyorum, dedi.

Saat ona doğru telefona çağırılan Mişel'e, Alis isimli birinin aradığını söylediler. Üç daktilo tıkrıklarını keserek, Mişel'in konuşmasına kulak kabarttılar. Gerçek aşıklar gibi tatlı bir sesle konuşuyordu genç adam. Bir saniye sonra da telefoncu kızın ağzından, hattın diğer ucundaki kızın söylediklerini öğrendiler.

Mişel'in sözü doğruydum demek. Alis isimli bir kızla sevişiyordu!

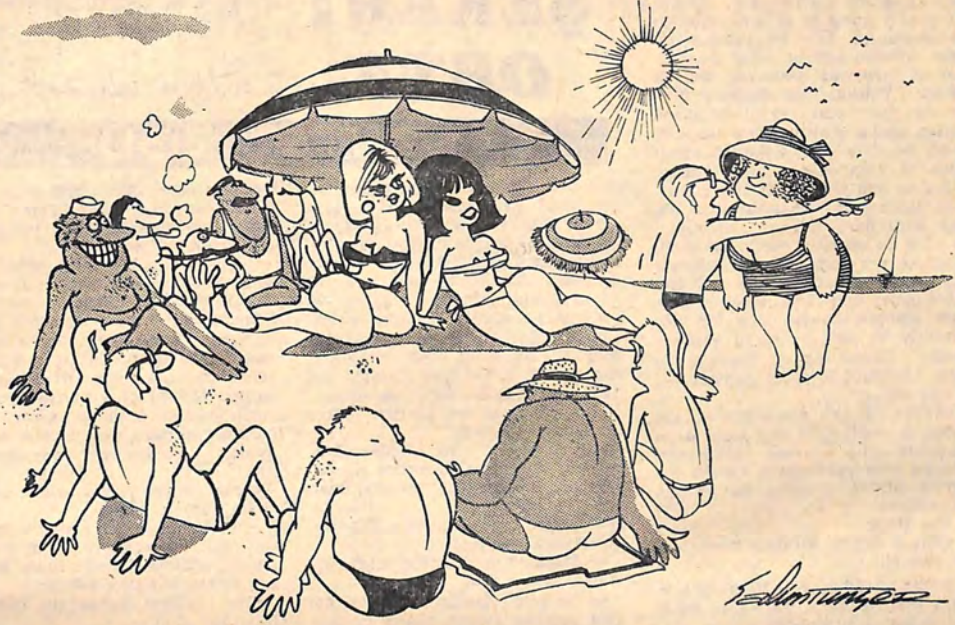
Ertesi gün, delikanlı büroya yorgun ve üzgün bir yüzle gelince, Marlin alayla sordu:

— Darıldınız mı?

— Hayır ama, başka şeyler oldu, dedi Mişel. Dün gece beni, Margaret isimli bir kız arkadaşıyla tanıştırmıştı. Kendisi turneye çıkmak zorundaydı. Margaret beni evime kadar götürmek istedi sonra...

— Eee?...

Sebze ve meyve için toplantı yapıldı. — Gazeteler —

— Biz burada et toplantısı yapıyoruz, kocanız meyve ve sebze toplantısına gitti!..

İçini çekti:

— Ne esmer bombaydı hanı!.. O nunla sevişmek ömür doğrusu!..

— Resmi var mı? diye sordu Marlin.

Mişel, cebinden çıkardığı güzel bir esmerin fotoğrafını uzattı.

— Hakhsın, diye mırıldandı Marlin. Fırsatları değerlendirmedeki ustalığın görüldü.

Ondan sonraki günlerde, büroya kart yağmaya başladı. Hepsinin al-

tında da aynı imza vardı: Alis!

Ama Mişel hiç boş durmuyordu. Gömlek değiştirmesi gibi kız değiştirmeyordu. Bir süre sonra Margaret'in yerini, bir manken kız olan Gabrielle almıştı. Daha sonra bir hostes olan Lusi...

Bir öğle tatilinde Caklin:

— Mişel'de gizli bir çekicilik olsa gerek, dedi.

— Biz de aptallar gibi köşemizde oturup seyredelim, dedi Mari.

— Ben daha son sözümü söylemedim, diyen Marlin güvenle güldü.

O günden sonra da tutumu değişti. Büroda karşılıklı oturduğu Mişel'e takındığı ilgisiz tavrını attı üstünden. Anlam dolu bakışlarını delikanlının gözlerine dikiyor, onu kendisiyle ilgilenmeye teşvik ediyordu. Sonunda genç kıza yemeğe davet etti Mişel. Bu akşam yemeği son derece samimi bir hava içinde yendi ve delikanlı bütün çapkınlıklarına rağmen onu sevdiğini itiraf etti. Marlin de memnun oldu duyduklarına. Çünkü o da, bütün vamp görünüşüne rağmen kalbinin derinliklerinde küçük mavi bir çiçek saklıyordu.

İkinci buluşmalarında Marlin, delikanlıya bütün sevgileriyle ilişkisini kesmesini söyledi.

— Ciddi bir bahane bulmalı, dedi genç adam. Nişanlanalım istersen!

Marlin teklifi kabul etti. Nişanlarında büro arkadaşları kızlarla, Mişel'in pansiyonunda oturan dört yaşlı kadın da bulunuyordu. Yaşlı kadınlardan biri, turneden dönen Alis'ti. Mişel'e gerçekten bir müzikhol artisti olan torununun resmini veren Alis! Diğer üç yaşlı kadın da, sık sık telefonda onu arayan Margaret, Gabrielle ve Lusi...

Marlin, sevgilisinin düzenlediği oyunun öğrenince kızmak şöyle durmuş, sevindi bile. Dört yaşlı kadına gelince: Hayatlarında böylesine eğlenciklerini hiç hatırlamıyorlardı.

Kuşku

İki kadın, üçüncü arkadaşlarından bahsediyordu. Biri:

— Zavallının kocasıyla başı deritte, dedi. Ruh doktorları ile hastane arasında şaşkına döndü!

Diğeri sordu:

— Hayrola, çıldırma belirtleri mi göstermiş kocası?

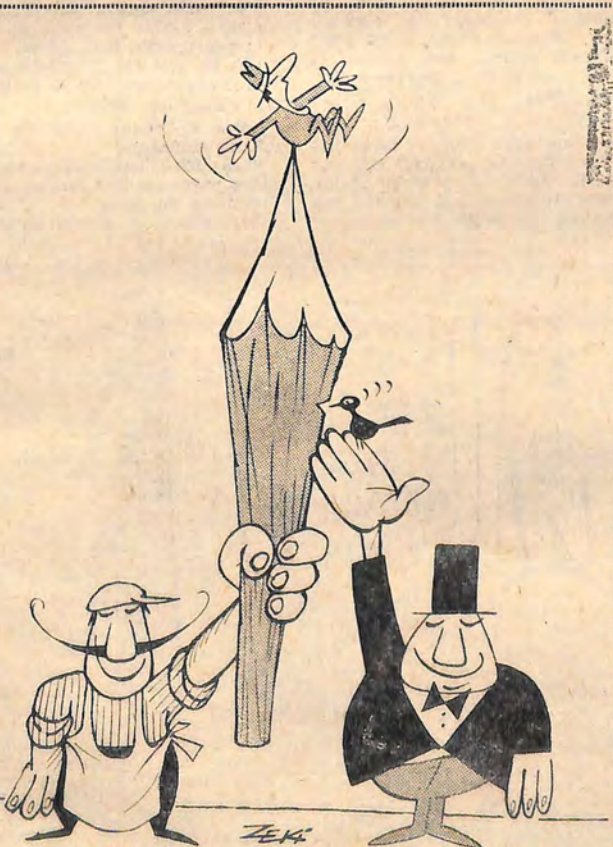
— Yok canım... Kırk yıllık karısına, «Sen benim hayatımın baharısın» diye iltifat etmeye başlamış da...

Neden?

Kollarının arasındaki kıızı biraz daha kendine çeken delikanlı:

— Ne garip, dedi. Sizi ne zaman dansa kaldırırsam, müziğin başlaması ile bitmesi bir oluyor. Neden acaba?

— Haa, dedi kız, orkestra şefi nişanlımdır da ondan!

Fiyat artışlarıyla mücadele yetersiz kalıyor. — Gazeteler —

— Haklısın, dedi Kel Hayri, insan ağlar da, yırtınır da... Düşün ki, günler gitti bi plânın peşinden koşdurmuşun, tam çıkaracağın zaman, ortağın senden evvel davranıyor ve çıkarıyor. Gahrolur vallaha insan... VeleVKi bişe çıkmasa bile, insanın içini gurt yer durur ölene kadar, acaba sahiden çıktı mı, çıkmadı mı diye. Pirt Zekeriyâ yapı bana bi kere öyle... Yapdı amma, Allah da ona göre verdi, heç çıkmamış desen yeri... Çıkardığından ancak borç harç bi gave alabildi... O gave de sonadan yandı kül oldu. Alın mı sen Hayri ağanın hakkını? Ha deyyusun çocuğu, alın mı? Bugüne kadar kım Hayri ağasının hakkını almışsa, başına öyle bir daş düşmüş ki, nah şu geçen gamyon gadar... Çünkü ben eyi insanım oğlum, kimsenin bişeyine garışmam...
 Ârif onbaşı:

«Acaba bu hâk alma işinin içine avrat da dahil mi?» diye uzun uzun düşündü ama, bereket otobüslerin olduğu yere gelmişlerdi. Çuvalı önelerine aldılar, yanyana iki koltuğa oturdular.

Kel Hayri:
 «Yavuz Sultan Kıratına bindi» dedi gülerek...

Araba yürüdü... Kel Hayri, bir sigara kendisi yakıp, bir sigara da Ârif onbaşıya uzattıktan sonra:

— Bilyon mu Ârif gardeş, dedi, dünyada en hayâlcî insanlar namusuzum definecilerdir... Onların gurdugu hayâlî, beş gram esrar içmiş esrarkeş bile guramaz. Ne derim bilyon mu şu esrar içenler için, enayiler onu içmek uğruna yıllarca hapisanelerde yatacaklarına, alışınlar aynı avcılık gibi defineciliğe, ondan sonra gursun dursunlar hayâlîni. Garşıdan bizi görenler, bizim yaptıklarımızı görenler bize deli derler... Lan işde bir avunma be, avunma... Fakirin avunması. Sen heç bi zengin gördün mü defineci olsun. Hep fakirler olur. Niye? Avunma... Öyle beleş hayâller ki, parayan onları yapmaya kalksan, İngiliz bütçesi yetmez o işe... Amma bak, bu seferki hayâlî deel ha... Bu tamam... İşaretlerin hepsi bir bir tutuyor, şimdi yerinde de gündüz gözüyle bi keşif yapıdık mı, Allahın izniyle akşama tamam...
 — Tamam! dedi, gözleri parladı Ârif onbaşı'nın.

Sonra, ikisi de, iki taraftaki tarlalara bakarak hayâlî daldılar... Yalnız ara sıra otobüsün freni ve kor-

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

nası onları hayâllerinden çekip koparıyordu. Ârif onbaşı, Kel Hayri'nin ne düşündüğünü bilmiyordu ama, kendisi yol üzerindeki fabrikalardan dört tanesini satın almıştı şimdi. Bir tane de kendisi kuruyordu bunların yanına. Adına da «Onbaşı Fabrikası» diyordu. Fabrikanın temelini kazdı, tuğlalarını yükseltti, odalarını yaptı, makinalarını koydu, müdürünü başına getirdi, en sonunda, kendi kendine: «Ne çıkaracak bu fabrika?» diye düşünmeye başladı.

Birçok şeyler geçti kafasından, şu, bu, diye ama, hiçbirini de beğenmedi. Sonunda Kel Hayri'yi dürttü:

— Hayri ağa, dedi, şu yol üstünde ne fabrikası eksik?

— Anladım, dedi Kel Hayri uykudan uyanır gibi.

— Şu yolun üstüne insan bi fabrika yapmak işde, acaba ne fabrikası yapmalı?

— Vallaha en eyisi para fabrikası amma, o iş devlet baba almış üzerine... Bilmem ki ne fabrikası yapmalı?

— Yaa ne yapmalı?

— İspirto fabrikası yapmalı ispirto... Nah bundan...

Kel Hayri, ispirto şişesini kafasına dikecekti ama, otobüsün içinde kadınları görünce vazgeçti...
 — Rakı da çıkaracan, şarap da, dedi... İçirecen ki millete hayâl gursun, nasıl olsa definecilikle kimse nin ilgisi yok. Bâri, rakıyı şarabı ucuzladacan ki, fakir fukara içsin içsin hayâl gursun... Dinine yandıgımın, şarap neyse ne ya, rakı atası pahası... Zengininden gayrisi içemez ki... Zenginin nesine gerek hayâl gurmak? Han da onda, hamam da onda, avrat da onda, her şey onda... Ârif gardeş...

— Hi...

— Lan yoksa zenginler de fakirliğin mi hayâlîni gururlar? Ha, gendilerini fakir olmuş görüp zevklenirler mi? Olur haa, yaparlar mı, yaparlar den efendi. Adamcağız gen-

dini dilenirken bile hayâl eder, bakarsın bundan zevklenir. Her dutduğunu goparan insan için, bunu hayâl etmek galiba zevkidir...

Sağ taraftan bir tren geçti uzun. Yolcu vagonundan bir asker el salladı otobüse. Belli ki tezkereyi almış memleketine gidiyordu. Yoksa gurbet olsa, kolu kanadı oynamazdı öyle istahlı istahlı. Bir an kendi askerliği geldi Ârif onbaşının aklına. Onbaşı oluşunu, memlekete izni gelişini düşündü. Anası, onu onbaşı gibi değil, general gibi karşılamıştı. Yoklamaya gelenlerden, kim:

«Ârif» derse, Rabia nine hemen, araya giriyor:

«Onbaşı de onbaşı, Ârif onbaşı» diyordu. Sonra kızıyor öyle söyleyene, oğlunun kolunu tutup karşı-sındakinin burnuna sokuyor:

«Bu terfiyeyi baban mı dakdı?» diyordu.

Sonra boyuna ağlıyordu: «Mamîd'im Mamîd'im, sağ olacaktın da oğlunun kocaman adam- lar olduğunu, onbaşılar olduğunu görecektim» diyordu.

Ârif onbaşı, sivil elbiseyi özlediği halde, ona izni boyunca hiç sivil elbise giydirmemiş, eşin dostun ziyaretine hep onbaşı elbisesiyle götür-müşti. Kendi bile o aralar, oğlunu çağırırken:

«Ârif onbaşı» der olmuştu.

Kızıştı oğluyla sokakta gider-ken:

«Niye lan bu geçen asgerler sana selâm vermiyorlar?» demişti.

Ârif onbaşı da:

«Sen onları gitada görecen, nasıl garşımda hazır ol dururlar» demişti. O zaman anası içini çekmiş:

«Ah ah, seni bir de gitanda şöyle asgerler garşımda hazır ol dururlar. ken görseydim» demişti.

Asker rütbelerini bilmediği için sık sık sormuştu:

«Lan Ârif onbaşı, sana yüzbaşı da selâm durur mu lan? Binbaşı da selâm durur mu lan?»

Ârif onbaşı, bir günden bir güne

olsun, anasına mutfak onbaşısı olduğunu söylememişti. Hoç söylese de bir sakınca yoktu, çünkü bu kez anası, onun mutfakın kralı olduğuna inanacaktı. Yüzbaşılardan, binbaşılardan, oğlunun önüne gelip, selâm çaktıktan sonra, ekmek yemek iste-diklerine inanacaktı.

Zaten evde şu anda bile Ârif onbaşının, kırmızı terfi işaretinin, kocaman resmin tek süsü olduğu fotoğraf bile duvarda asılı dururdu. Bazı zamanlar anası ona bakar:

«Giz Fidan, derdi gelinine, görüyon mu gocayın resmini... Eheee, ona aslan Mamîd'in oğlu demişler. Babası gibi bin maşallah, babası gibi. Şu golundaki şeye de terfiye derler. Onu senin şerbetçi baban dakmadı oraya, hükîmat dakdı.»

Tarsus'a vardılar. Otobüsten köprü-nün orada indiler. Ârif onbaşı, kürek ve kazma çuvalını yükledi. Köprü-nün altına indiler. İlerde bir koruluk vardı. Kel Hayri, korulukta biraz dinlenmelerini öneriyse de, Ârif onbaşı:

— Hele keşfiyatı yapak, öğleden sona oturruk, dedi.

Kel Hayri, köprülere, köprü taş-larına pek meraklıydı. Hele köprü biraz eskise bu merakı daha çok artırdı. Onun inandığı bir şey vardı. Bu köprüleri yaptırın krallar, padişahlar, mutlakla bu köprülerin altına, köprü-nün ilerdeki onarıma parasını koymuşlardır. Ama, bu pa-ra, kimbilir köprü-nün hangi ayağı-nın altındadır? Yine dertli dertli söylen-di, köprü-yü görünce:

— Ah, dedi ah, lan izin vermeli ki hükûmat, goymalısın şu köprü-nün altına sekiz on dene dinamit, bi havaya uçuracan köprü-yü, ondan sona çil çil altınlar havaya saçıl-sın...

Kel Hayri, bu köprü-nün olduğu yere çok gelmişti eskiden. Buralar-da da define aramıştı. Hatâta bu köprü-nün taşlarından birini bile oynat-mıştı yerinden. Sonra, bir kum arabası bunu görmüş, polisleri çağır-mıştı. Gerçi Kel Hayri, kazma ve küreğini orada bırakmıştı ama, tat-lı canını kurtarmıştı. Şayet orada da yakalansaydı, polis kayıtlarına şüphesiz «Köprü Düşmanı» olarak geçerdi.

Ârif onbaşıya:

— Bu da neyse ne ya, esas Misis köprüstüni havaya uçuracan, dedi. O zaman görecen altını... Sona bi köprü daha var, sen bilin mi bilmem, hani şu Şeker Pınarının yanındaki eski köprü-yü... Ordaki çil çil Fransız altınıymış. Oraya da getmedim deel. O köprü-yü de yıkacaktım, Şeker Pınarındaki kebağçılar arkama düşüp govaladılar... Velhasıl, şu dünyadan bir köprü yıkmadan gidersem gözlerim açık gedecak.

Kel Hayri, plânı çıkardı. Sağa döndü, sola döndü, burnunun doğ-rultusuna yürüdü. Ârif onbaşı, bu plân işlerinden hiçbir şey anlamadığı için Kel Hayri'nin peşi sıra yürüyordu. Kel Hayri, bazan bir ağaç altında duruyor, sonra yürüyor, tekrar plâna bakıyor, bir taş işaretli-yor, sonra taşın bulunduğu yerden, adımlarını sayarak ya sağa gidiyor, veya sola gidiyor, ondan sonra tekrar yürüyordu. Bir yol mühendisi gibi, boyuna ölçüp biçiyordu arazi-yi. Ara sıra, arka cebinden ispirto şişesini çıkarıyor, başına dikiyor, ağzını elinin tersiyle siliyordu. Yü-rüye yürüye bir değirmene geldiler. İlerden şelâlenin sesi duyuluyordu...

— Lan, dedi Kel Hayri, dinime imanına plân bizi getire getire es-gi yere getirdi. Zamanında gazdım ben burayı. Gazdım amma, tam gazamadım... Demek ki plân bura efendi... Şurda ilerde esgi bi mezer olacak... Bak bak, gördün mü?

Bozuk bir yolun sol tarafında mezar gibi bir şey gözükiyordu.

Kel Hayri:

— Say baalım şu ağaçları dedi Ârif onbaşıya.

(Devamı var)

— Kasaplar rest çekti. —

AKBABA LOTO oynayın 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlarımız,
AKBABA LOTO yarışmasının
dördüncüsünü bu sayımızda su-
nuyoruz.

«AKBABA LOTO» yarışmasına
katılmakla hem gülecek, hem eğ-
lenecek hem de

5000 Lira

kazanabileceksiniz.

«AKBABA LOTO» yarışmasının
konusu şudur: Her sayıda 1'den
6'ya kadar sayılarla gösterilen
6 karikatür ve ayrıca harflerle
gösterilen diğer 6 karikatür ya-
yımlanacaktır. 1'den 6'ya kadar
sayılarla gösterilen her bir karik-
atürün, harflerle gösterilen bir
karikatürle ilgili olacaktır.

1'den 6'ya kadar olan 6 sayı
AKBABA LOTO kuponundaki içi
boş karelerde de bulunacak; an-
cak bu karelerin içine uygun
harfleri karikatürlere bakarak
söz bulup dolduracaksınız. Böyle-
ce karelerin içine sırayla doldur-
duğunuz harfler kelimenin çözül-
münü verecektir.

İsminizi ve adresinizi de yaz-
dıktan sonra kuponu keserek, bir
liralık posta puluyla beraber bir
zarfa koyup,

Akbaba Dergisi Yarışma Servisi
Divanyolu — İSTANBUL
adresine yollayacaksınız.

Yarışmamız onüç sayı sürecektir
ve her hafta değişik konuda ka-
rikatürlerle bir de AKBABA LO-
TO kuponu yayımlanacaktır.

Okurlarımız bir AKBABA LO-
TO kuponunu doldurup yarışma-
ya katılabilecekleri gibi daha fazla
kuponla da katılabilirler. Fazla
AKBABA LOTO kuponu oyna-
yanlar fazla kur'a hakkı elde ede-
ceklerdir.

Her doğru doldurulan kuponun
karşılığı 25 liradır. Böylece yarış-
maya katılan okurlarımızın 25 li-
radan 5.000 liraya kadar kazan-
ma şansları olacaktır. Onüç ku-
ponu da doğru dolduran okura-
mız 5.000, oniki kuponu doğru
dolduran 1000, onbir kuponu doğ-
ru dolduran 500 liralık kazana-
caktır. Ayrıca 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4,
3, 2, 1 AKBABA LOTO kuponları-
nı doğru dolduranlar arasında
kur'a çekilecek ve okurlarımız
250, 225, 200, 175, 150, 125, 100, 75,
50, 25 liralık kazanacaklardır.

Hepinize iyi şanslar, başarılar
dileriz.

Akbaba

Haftalık Sıyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatop

Sekreter: Selâmi M. Yurdatop

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No: 8-10, Daire: 3, İstanbul

Telefon: 22 18 11

DIKKATI

Mecmuamızın eski sayılarını is-
teyen okuyucularımızın, beher
sayı için 125 Krş. luk posta pulu
göndermeleri kâfidir.

Milletler Gülüyor

Üçüncüsü

Genç kız, annesine sordu:
— Üç genç teğmeni akşam ye-
meğine çağırma izin verir mi-
sin?

— Gelsinler, dedi anne. Fakat
yemektan sonra bu üç delikanlı-
la ne yapacağız?

«Ben daha önce düşündüm»
gibilerden çapkınca göz kırpan
kız:

— Merak etme, dedi. İçlerin-
den ikisi, televizyon seyretmeye
bayılıyorlar!

Sonra...

Yolda karşılaşan iki arkada-
ştan biri sordu:

— Nasıl, hâlâ Simone'la mutlu
yaşamınıza devam ediyor musu-
nuz?

— Ne gezer, diye yakındı di-
ğeri. Tam on yıl son derece mut-
luyduk. Sonra evlendik!

Yazısız

Yardım

Evlerinin bulunduğu sokağa gi-
rerken durup, bir frank isteyen
çocuğu, annesi, bu parayla ne a-
lacağını sordu.

— Hiç, dedi çocuk. Şu karşıkı
dükkanın önünde duran mösyo-
ye vereceğim.

Oğlunun daha bu yaşta düş-
künlerin yardımına koşulması
gerektiğine inanmasından gurur
duyan anne çıkıp, istediği bir
frankı verdi.

Ertesi akşam çocuk annesin-
den gene bir frank istedi, bu kez
ne yapacağını sormadan verdi.

Onuncu günün akşamı çocuğun
bekleyen avucuna bir frank sı-
kıştıran kadın:

— Yardım etmek iyi şeydir a-
ma, karşılıksız yardım olmaz,
dedi. Karşısındaki mösyo'ye her ak-
şam verdiği bir frankın karşılı-
ğında, duadan başka ne alıyor-
sun?

Gözlerini kocaman kocaman a-
çan çocuk, hayretle sordu:

— Duayı da nereden çıkardım
anne?... Bir külâh şeker alıy-
rum!

— Kocam buralardadır...
Aman dikkatli olalım!..

Deneme tahtası

Bir süre önce tedavi ettiği hastasına rastlayan doktor:

— Nasılsınız? diye sordu.

— İyiyim, diye cevap verdi eski hasta. Verdiğiniz ilacın saye-
sinde, hastalığı üç günde yendim!

Derin bir nefes alan doktor:

— O halde gönül rahatlığıyla ben de ilacı kullanabilirim, de-
di. Yutmak için sizde yapacağı etkiyi bekliyordum da...

Telâş

Konferansın son konuşmasını yapan bilim adamını kuliste ya-
kalayan ihtiyar kadın sordu:

— Yeryüzünün ortasındaki ateş söndünce kıyametin kopaca-
ğını söylemişsiniz değil mi?

— Evet ama, üç milyar yıl sonra olacak bu iş.

Rahatlamamın mutluluğuyla ellerini göğse açan kadın:

— Çok şükür, dedi. Ben de sadece üç milyon yıl sonra olaca-
ğını sanmıştım da, bayağı korkmuştum!

Onunki garantili

Batmak üzere bulunan geminin
yolcularına can yeleği dağıtan,
son kalanını da kendine ayıran
kaptan gemiden ayrılırken, can
yeleği bulamadığı için paniğe ka-
pılan rahip'e:

— Siz kalmı ve sükunetle bek-
leyin, dedi.

Rahip perişan, sordu:

— Peki beni kim kurtaracak?

Kaptan tekneden atlatırken ce-
vap verdi:

— Tanrı!..

Yazısız

Vasiyet

Hastasını muayene eden dok-
tor:

— Gerçeği sizden saklayacak
değilim, dedi. Durumunuz çok
kötü! Tanrıdan ümit kesilmez a-
ma, sabaha çıkmamız bile şüpheli!
Görüşmek istediğiniz kimse
var mı?

— Evet, diye inledi hasta.

— Kimdir?

— Başka bir doktor!..

Aramaktansa...

Sıfırdan milyoner olmanın ko-
laylıklarını öğrenen madam, ye-
ni aldığı son model arabasının
kontak anahtarını, büfenin üstü-
ne koymuştu. Dalgınlıkla kolu
büfeye çarptı, anahtar möblenin
arkasına düştü. Hizmetçi, düşen
anahtar bulmak için eğilirken:

— Bırak bırak, dedi madam.

Aramaya değmez. Yarın bir ara-
ba daha alırım!

İskoç tipi felâket

İskoçyalı patron, adamlarından
birini, müessesenin ticari işleri
için uzak bir adaya göndermiş-
ti. Bir kaç gün sonra şöyle bir
telgraf aldı: «Korkunç bir fırtı-
na patladı. Beş günden önce va-
pur yok. Dönmem imkânsız. Ne
yapacağımın bildirilmesi.» Erte-
si gün İskoçyalı patronean tel-
graf aldı: «Sene iznine çıkmış
sayılacaksınız.»

YAZISIZ

-KARIMIN NEZAKETİ SAYESİNDE
YANIMA OTURABİLECEKSİNİZ!

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

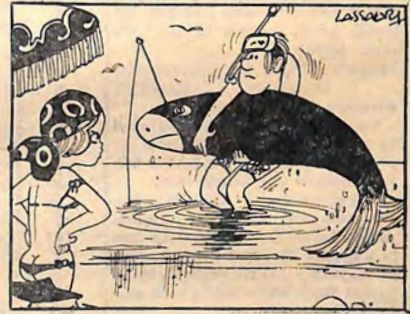
... 6 .. 5 .. 4 ... 3

-EVET, NE OLACAK YANİ? FOTOĞRAF MAKİNE-
MI UNUTMUŞUM...

-ÇOK ZİCADE-RİM, İLK DEFA
BİR BALIK TUT-
TUM DİYE...

-BANA SURAT ASMA!

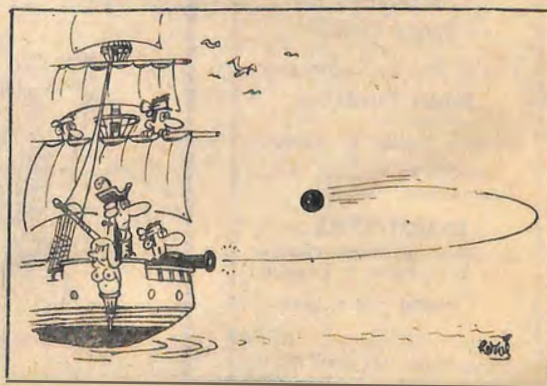
-ACABA TESLİM OLSAM BU
PARAYI BANA VEZİRLER Mİ?

-SES ÇIKARANIN KAFASINI KIRARIM!

-SANA BİR SÜRPRİZİM VAR
MAYOM YOK!

-DİKKAT! RÜZGÂR DÖNDÜ!..

Ziya:
"Gibbs traş kremi ve
Gibbs traş bıçağı
ekibi
bana sıhhi ve kolay
bir traş sağlıyor,,
diyor...

Gibbs traş kremi ve
Gibbs traş bıçağı
 zevkli bir traş sağlar

GRAFİKA Gİ 719

(Grafika : 1008 — 106)

AKBABA LOTO

NEŞE, AKBABA LOTO'DA
EĞLENCE, AKBABA LOTO'DA
BİNLERCE LİRA AKBABA LOTO'DA

AKBABA LOTO OYNAVİN

5000 Liraya kadar kazanın

(Ak. — 108)

VB

Başarınız ve istikbaliniz
 tutumlu ve isabetli kararınıza bağlıdır.

Türkiye Vakıflar Bankasında
 açtığınız her hesap
 bünyesinde sizin için
 en büyük şansır,

Türkiye Vakıflar Bankası

(Basın : 60295 - A - 20570 — 105)

EVİNİZİN BANKASI
HERKESİN BANKASI

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60206 - A - 20397 — 107)

AKBABA-LOTO 4

İSİM :

ADRES :

1 2 3 4 5 6

AKBABA LOTO oynayın, 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlarımız,
AKBABA LOTO yarışmasının dördüncüsünü bu sayımızda sunuyoruz.
«AKBABA LOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 5000 (Beş bin) liraya kadar kazanma şansına sahip olacaksınız.
Aşağıda 1'den 6'ya kadar numaralanmış 6 karikatür görüyorsunuz. (1'den 6'ya kadar olan bu sayılar, AKBABA LOTO kuponundaki karelerin içinde de aynı bulunmaktadır.) Bu 6 karikatürle ilgili diğer 6 karikatür de çeşitli harflerle gösterilmiştir.
Buna göre hangi numaralı karikatürün, hangi harfli karikatürle ilgili olduğunu bulup AKBABA LOTO kuponundaki 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen karelerin içine uygun harfleri yazınız. Böylece, kelimeyi çözmüş olacaksınız.
İsmi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesiniz, bir liralık posta puluyla beraber bir zarfı koyup Akbaba adresine yollayınız.
Herpuke bu şanslar, başarılar dileriz.

